

EL CURS VINENT ES POSA EN MARXA LA NOVA FACULTAT DE L'ESGLÉSIA D'HISTÒRIA, ARQUEOLOGIA I ARTS CRISTIANES

Neix la Facultat Antoni Gaudí

Al carrer Diputació de Barcelona, a la seu del Seminari Conciliar de Barcelona, el curs 2014-2015 es posen en marxa nous estudis superiors eclesiàstics. Es tracta de la nova Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí (FHEAG), erigida per la Santa Seu sota la supervisió de la Congregació per a l'Educació Catòlica. El seu impulsor és el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat de Filosofia de Catalunya. El logotip és obra de l'artista Perico Pastor a partir d'un dels pinacles de la Sagrada Família.

P 3-4

**«El vincle entre cultura i Església»,
per Armand Puig**

**«Gaudí i la nova Facultat»,
per Jaume Aymar**

**Facultat
Antoni
Gaudí**

d'Història de l'Església
Arqueologia i
Arts Cristianes

FHEAG

**En
memòria
de
Pierrette,
monja
clarissa
de
Pedralbes**

Per Ester
Romero i
Francesc Grané

Agustí Codinach

**Avança la reforma
econòmica del Vaticà**

La reforma econòmica del Vaticà avança a bon ritme. Entre els canvis recents més notoris hi ha el nomenament com a nou president de l'IOR de Jean Baptiste de Franssu, en substitució d'Erns von Freyberg. Però la reforma va molt més enllà del relleu al capdavant del banc vaticà. Vol incidir sobre tota l'estructura econòmica i administrativa, fins i tot mediàtica, de la Santa Seu. «Hi ha reptes importants i molta feina a fer —ha explicat el cardenal George Pell, prefecte de la Secretaria d'Economia—. El Sant Pare ha expressat, a més, clarament que aquests canvis s'han de fer de pressa.»

P 5

Al[CatCristEstiu] d'aquesta setmana

I Petjades de la Seva Presència

III Estiu solidari a Mèxic

VII El sergent Roncalli

Editorial

L'Any de la Vida Consagrada

El 29 de novembre passat, en finalitzar una trobada amb 120 superiors generals dels instituts masculins, i després d'haver escoltat a molts que han trobat en la consagració el sentit de la seva vida, el papa Francesc va convocar l'Any de la Vida Consagrada, que començarà el proper 30 de novembre del 2014 i serà clausurat el 2 de febrer del 2016. A finals del gener passat, el cardenal João Braz de Aviz, prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, i monsenyor José Rodríguez Carballo *ofm*, secretari del dicasteri, van presentar respectivament els objectius i les activitats d'aquest Any. Els objectius són tres: primer, recordar amb memòria agraïda els cinquanta anys de la publicació del decret conciliar *Perfectae caritatis*, sobre la renovació de la vida consagrada; segon abraçar el futur amb esperança sabent que la crisi de la societat i de l'Església toca plenament la vida consagrada i assumir-la «no com l'avantcambrà de la mort, sinó com una ocasió favorable per al creixement en profunditat». I tercer, viure el present amb passió, tot evangelitzant la vocació pròpia i donant testimoni de la bellesa del seguiment de Crist. Quant a les iniciatives, al novembre hi haurà una inauguració oficial amb una celebració solemne a la basílica de Sant Pere, seguirà una assemblea plenària de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, trobades internacionals de joves

religiosos i religioses, novicis, professors temporals i perpetus amb menys de deu anys de professió, formadors i un congrés internacional de teologia de la vida consagrada. El mes de març se celebrarà un simposi sobre la gestió de béns patrimonials i econòmics per part dels religiosos i per a les religioses contemplatives, entre d'altres iniciatives una «Cadena mundial d'oració entre els monestirs». Per a la clausura, probablement el 21 de novembre del 2015 es preveu una altra concelebració presidida pel papa Francesc. Aquest va ser un dels temes tractats a la reunió n. 211 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) que es va celebrar els dies 8, 9 i 10 de juliol passats a Salardú (Vall d'Aran). Els bisbes van rebre el president i el secretari de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), que aplega les institucions catalanes de vida religiosa que són el P. Màxim Muñoz, claretià, i el germà Lluís Serra, marista i col·laborador setmanal de *Catalunya Cristiana*, respectivament. Tots dos els van explicar els objectius generals d'aquest Any, així com també les activitats previstes a Catalunya. Convé recordar que un dels documents que es preparen a nivell d'Església universal tractarà sobre la relació dels bisbes i els religiosos a l'Església. Els bisbes catalans van acollir amb goig les propostes que els van formular, alhora que els van expressar el seu desig que aquest Any ajudi a la renovació de la Vida Consagrada a Catalunya.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pastoral de l'amabilitat

A l'Església som conscients de la importància social i econòmica del turisme i de la necessitat d'acompanyar aquest fenomen des de l'àmbit de l'evangelització. La noció de desenvolupament comunitari ens fa veure que aquest no pot quedar reduït al simple creixement econòmic, sinó que per ser autèntic ha d'estar al servei de les persones i de tota la persona. Per això, desenvolupar una «pastoral de l'amabilitat» pot ajudar a rebre els visitants i turistes amb esperit d'obertura i fraternitat, mostrant així el rostre amable d'una comunitat cristiana viva i acollidora. Moltes parròquies de zones turístiques acullen el visitant oferint propostes litúrgiques, formatives i culturals, amb l'aspiració que les vacances siguin de profit per al seu creixement humà i espiritual. Així, podem contribuir a un progrés equilibrat que sigui sostenible i respectuós en els àmbits econòmic, social, ambiental i cultural. No podem oblidar, enmig de la crisi que patim, que —com diu el papa Francesc— «la dignitat de l'home està vinculada al treball» i per això cal afavorir qualsevol oportunitat de treball, tan urgent com necessari. La mobilitat i el mateix fenomen del turisme també faciliten una dimensió que està creixent a les nostres diòcesis i parròquies i cal fer-hi costat. És el turisme solidari o de voluntariat, en el qual molts joves —en temps de vacances— col·laboren en projectes de cooperació en zones pobres. D'altra part, serà necessari afavorir un turisme que es desenvolupi en harmonia amb la comunitat que acull, amb el seu medi natural, amb les seves formes tradicionals i culturals, amb el seu patrimoni i estil de vida propi, establint un diàleg enriquidor entre la població local i els visitants. I, en aquest intercanvi, fer del nostre patrimoni religiós un mitjà d'evangelització, donant a conèixer l'art, les tradicions, la història, els valors morals i espirituals que ens caracteritzen, com també mostrar i compartir la fe i la pregària trobant-nos en les celebracions dominicals i festives.

L'efemèride de la setmana

Dia 24 de juliol del 1980: mor Alfons Carles Comín, catòlic i militant comunista.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Pérez Ansótegui, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Mercedes De La Torre, *ROMA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal, *VIC*; Javier Molina, *EL CAIRE*; Ana Alba, *JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Carles del Aguila, Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Gerard Carrion, Agustí Codinach, Miriam Diez, Carlos Dorado, Juanjo Fernández, Anna Figueras, Carla Gràcia, Francesc Grané, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Joan Piñol, Armand Puig, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Ester

Romero, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Bàrbara Virgili, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €
Gibraltar i Portugal: 130,01 €
Resta d'Europa: 208,01 €
Amèrica i Àfrica: 243,11 €
Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Nova Facultat Antoni Gaudí

S'impartirà Història, Arqueologia i Arts Cristianes

Carme Munté

Com una nova eina per seguir avançant en el diàleg fe-cultura, Catalunya comptarà el proper curs 2014-2015 amb una nova Facultat de l'Església, erigida per la Santa Seu sota la supervisió de la Congregació per a l'Educació Catòlica. Es tracta de la nova Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí (FHEAG), que se suma a les dues facultats eclesiàstiques ja existents: la Facultat de Teologia de Catalunya i la Facultat de Filosofia de Catalunya. Conformaran un trípod que, des de la seva seu al Seminari Conciliar de Barcelona, permetrà a l'Església de Catalunya posar tot el seu potencial al servei del diàleg amb la societat i el món de la cultura. Les disciplines específiques de la nova Facultat, que oferirà els graus de batxillerat, llicenciatura i doctorat, són Història, Arqueologia i Arts Cristianes. Com que neix amb una clara vocació internacional, els ensenyaments que impartirà seran en català i castellà i, posteriorment, en anglès. L'impulsor de la nova Facultat ha estat el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de les facultats eclesiàstiques ja existents.

Gran oportunitat

«Com a Església catalana sols podem alegrar-nos per la creació de la nova Facultat Antoni Gaudí, la qual ens permetrà aprofundir en l'estudi, recerca i coneixement de la nostra història i del nostre patrimoni», ha manifestat Mn. David Abadías, doctor en Història Eclesiàstica per la Pontifícia Universitat Gregoriana i prevere de la diòcesi de Terrassa.

«El cristianisme és una de les arrels fonamentals de la nostra tradició cultural, i comptar amb una Facultat dedicada a la Història de l'Església, l'Arqueologia i les Arts Cristianes pot ser un instrument per enriquir culturalment els creients del nostre país, i per aportar nous coneixements a la nostra societat sobre la seva identitat», ha afirmat Mn. Robert Baró, llicenciat en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona, màster en Arqueologia i prevere de l'arquebisbat de Barcelona.

De la seva banda, Marc Sureda, doctor en Història i Arqueologia per la Universitat de Girona, ha valorat també aquesta nova Facultat «com a bona i necessària». «L'Església», afegeix, «és dipositària d'una vasta tradició cultural que està a les arrels de la nostra identitat, i també de moltíssim patrimoni artístic i arquitectònic que cal saber comunicar i posar en valor, i aquesta nova Facultat serà una eina per fer-ho».

Claustre de professors

El claustre de professors encara s'està acabant de perfilar, però ja hi ha alguns noms, i tot just s'està planificant el calendari de reunions i activitats acadèmiques. Properament

Agustí Codinach

també se sabrà el nom del degà de la nova facultat.

Pel que fa als professors estables, podem parlar de David Abadías, Ramon Corts, Albert Viciano, Joaquim Blas, Lluc Torcal, Manuel M. Fuentes i Rosa Ribas. També de Valentí Serra, Marc Sureda, Cristina Godoy, Roser Puig, Jesús Oliver Bonjoch, Jordi Carcassó, Conxita Boncompagni, Enric Puig Giralt i Robert Baró.

Tres disciplines arrelades a Catalunya

La Història Eclesiàstica, l'Arqueologia i les Arts són tres àmbits del coneixement en què l'Església de Catalunya ha estat a l'avantguarda. «Catalunya té unes arrels profundament cristianes i l'Església de Catalunya sempre ha tingut gent ben preparada que han estat mestres en la divulgació i l'estudi de la història de l'Església», ha afirmat en aquest sentit Mn. David Abadías. «Per tant, podríem dir que sí, que tenim un tarannà propi, que es podria sintetitzar en un estudi rigorós de la història i un sentiment sincer i natural vers la nostra cultura i la nostra història com a poble», ha afegit.

«Lluny del que certs estereotips han volgut presentar, l'Església ha estat un dels principals impulsors del coneixement científic al llarg de la història, també de la branca arqueològica», ha dit Mn. Robert Baró, que recorda com a partir del segle XVIII l'Església crea institucions adreçades al coneixement de les antiguitats clàssiques. «Més recentment», prossegueix, «figures com els preveres Eduard Junyent a Vic i Joan Serra Vilaró a Tarragona i Solsona han estat fites indispensables de l'arqueologia catalana. Seguint aquesta

DAVID ABADÍAS
«Ens permetrà aprofundir en l'estudi, recerca i coneixement de la nostra història i del nostre patrimoni»

ROBERT BARÓ
«Pot ser un molt bon complement de la bona feina que es fa des dels centres universitaris i de recerca del país»

MARC SUREDA
«L'Església està en situació òptima per estudiar i difondre l'art cristià»

tradició, la nova facultat pot ser un molt bon complement de la bona feina que es fa des dels centres universitaris i de recerca del país».

Àmbit de recerca

Comptar amb aquesta nova facultat ajudarà també a potenciar encara més l'àmbit de la recerca. Així ho posa en relleu Mn. David Abadías: «El nostre

desig és que esdevingui una eina vàlida al servei de les noves generacions per tal de poder oferir un espai formatiu de qualitat que ajudi a preparar futurs estudiosos, mestres i experts que puguin respondre amb èxit als reptes de saber explicar i comprendre la nostra història, així com de saber gestionar bé la riquesa dels nostres béns culturals.»

A nivell arqueològic, la nova Facultat compta ja des de la seva creació amb un grup de recerca del cristianisme en l'antiguitat tardana a la Tarraconense. Aquest grup organitzarà el proper mes de novembre un congrés sobre la Resurrecció en col·laboració amb les Facultats de Teologia de Tolosa de Llenguadoc i Lió, i amb l'Institut Sources Chrétiennes.

«Un tret específic del nostre centre és la capacitat de posar en una mateixa taula teòlegs, liturgistes, arqueòlegs, patròlegs i historiadors», ha manifestat Mn. Robert Baró, «amb la qual cosa podem aportar una visió àmplia i pluridisciplinària del primer cristianisme a la Tarraconense. De la mateixa manera, els edificis preromànics i romànics del nostre patrimoni poden ser estudiats des de noves perspectives, i aportar així una nova visió que pugui encara donar més relleu a aquests conjunts monuments».

Marc Sureda, que és conservador del Museu Episcopal de Vic, considera que la nova Facultat ajudarà en l'estudi i la recerca de l'art de l'Església de Catalunya: «Hi aportarà una manera de fer-ho i d'enfocar-ho des de la mateixa Església, en el marc de la qual aquest art es va crear. Essent dipositària dels seus valors autèntics i primigenis, l'Església està en situació òptima per estudiar-ho i difondre'l.»

El logotip de la nova Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí ha estat obra de l'artista Perico Pastor. S'ha inspirat en un dels pinacles de la Sagrada Família. D'aquesta manera es posa l'accent en el fet que la nova facultat porti el nom de l'insigne arquitecte i es contribueix així a donar-li una projecció internacional més gran.

Facultat Antoni Gaudí

d'Història de l'Església
Arqueologia i
Arts Cristianes

FHEAG

El vincle entre cultura i Església

Armand Puig i Tàrrach
Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya

L'aparició de la Facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes (FHEAG) és una notícia molt benvinguda. La tradició humanística de l'Església es veu reforçada pels estudis universitaris que oferirà aquesta nova institució des d'una òptica estrictament eclesial. Com el nom de la nova Facultat indica, tres seran els camps de coneixement que seran objecte d'atenció de la Facultat Antoni Gaudí, erigida per la Santa Seu sota la supervisió de la Congregació

Serà una manera de posar en relleu les arrels cristianes de la cultura catalana i el constant transvasament entre cultura i Església

per a l'Educació Catòlica. L'Església comptarà amb un instrument rigorós i precís, que permetrà d'investigar les grans riqueses documentals dels arxius diocesans i capitulars, dels monestirs i ordes religiosos, i aprofundir en el coneixement de la història del cristianisme i de l'Església, tant de Catalunya com dels territoris de l'antiga Tarraconense (Llevant peninsular i Illes Balears). Però també serà possible d'aprofundir en el valuós llegat arqueològic, testimoni dels primers segles de cristianisme i de la nova societat que es configura a partir dels segles IV i V. A més, la comprensió de les expressions artístiques, des del romànic al gòtic, i acabant en el període contemporani, que té Antoni Gaudí, amb la Sagrada Família, com a figura senyera, permetrà entendre l'art com a gran intèrpret de la fe cristiana. Serà una manera de posar en relleu les arrels cristianes de la cultura catalana i el constant transvasament entre cultura i Església, que ha afaïçonat allò que hem estat i som. L'Església, mestra d'humanitat, ha produït i produeix una cultura que dialoga constantment amb l'humanisme contemporani, el d'aquí i el de fora. Per això la nova Facultat neix amb una clara vocació internacional —els ensenyaments seran en català, castellà i anglès. D'una certa manera, la Facultat Antoni Gaudí és la resposta simpatètica de l'Església de Catalunya al programa del manifest *Unes humanitats amb futur* (gener de 2014) i se situa en continuïtat amb l'edició exitosa de l'Atri dels Gentils celebrada a Barcelona el maig de 2012. Estem d'enhorabona!

Gaudí i la nova Facultat

Jaume Aymar i Ragolta
Degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El nom d'Antoni Gaudí s'adiu molt a la Facultat naixent i a les tres branques que la constitueixen: història, arqueologia i arts cristianes.

Quant a la història, és sabut que l'arquitecte solia citar figures i èpoques d'antany. Bon coneixedor de la civilització grecoromana. Amarat de l'esperit de la Renaixença, era un entusiasta del passat de Catalunya i conreava —i superava— els anomenats estils històrics. Confessava que seguia un «tradicionalisme vivent».

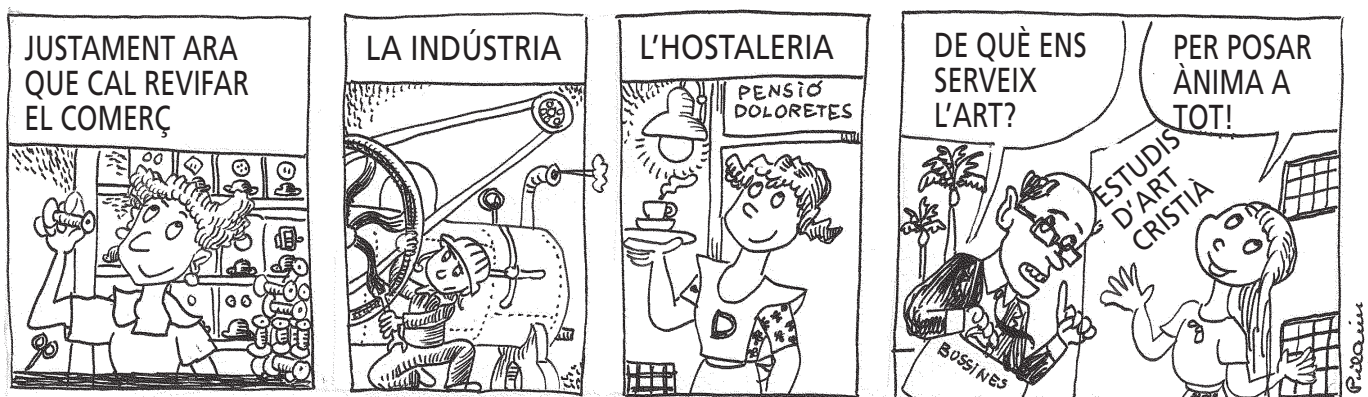
Formava part de l'Associació Catalanista d'Excursions científiques i el 1880 va ocupar el càrrec de conservador del museu arqueològic que l'Associació —precedent del Centre Excursionista de

Catalunya— tenia al seu local del carrer Paradís. Explicava que una missió arqueològica alemanya, per tal d'argumentar la tesi antipolicromia, anà a estudiar el Partenó creient que no hi trobarien restes d'estuc i, en veure que n'hi havia, callaren el resultat.

Quant a les arts, Antoni Gaudí deia: «M'admira el tacte exquisit amb què l'Església empra tots els estils i rep l'homenatge de totes les arts. Tant de les de l'espai (arquitectura, escultura, pintura, orfebreria) com de les del temps (poesia, cants, música...)». Ell mateix va cultivar les arts, prioritàriament l'arquitectura però va estar molt a prop d'escultors,

pintors, mosaïcistes, ceramistes, forjadors, moblistes... També fou un gran wagnerià i un fervent admirador del cant litúrgic. Deia que «al Cel tots en serem, d'orfeonistes». En definitiva, una figura transversal per a una Facultat de síntesi.

El nom d'Antoni Gaudí s'adiu molt a la Facultat naixent i a les tres branques que la constitueixen: història, arqueologia i arts cristianes

La reforma econòmica avança a bon ritme

Jean Baptiste de Franssu relleva Ernst von Freyberg al capdavant de l'IOR

Redacció
Ciutat del Vaticà

La reforma econòmica del Vaticà, iniciada per Benet XVI i continuada per Francesc, segueix a bon ritme. Tot i que els titulars se centren aquests dies en el relleu al capdavant de l'IOR (el petit banc de la Santa Seu), els canvis van molt més enllà i afecten tota l'estructura econòmica i administrativa de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

El cardenal George Pell, prefecte de la Secretaria d'Economia, va fer públiques el 9 de juliol passat una sèrie de millores adreçades a l'APSA (Administració del Patrimoni de la Santa Seu), al Fons de Pensions, als mitjans de comunicació i a l'Institut per a les Obres de Religió (IOR). «Hi ha reptes importants i molta feina a fer —ha explicat el purpurat superintendent de l'economia vaticana—. I el Sant Pare ha expressat clarament que aquests canvis s'han de fer de pressa.»

Entre els canvis més notoris hi ha el nomenament com a nou president de l'IOR de Jean Baptiste de Franssu, en substitució d'Erns von Freyberg. El nou màxim responsable del banc vaticà compta amb una llarga trajectòria en el món de les finances. Ha estat president d'Incipit, una empresa d'assessoria i consultoria internacional; també ha estat director executiu d'Invesco Europe i director del Groupe Caisse des Dépôts et Consignations de França. En les seves primeres declaracions a la premsa, De Franssu ha dit que és un «honor» el nomenament i que desitja començar a treballar a l'IOR per «dotar de més transparència» una entitat que cada vegada s'ocuparà menys d'inversions perquè el seu objectiu és convertir-se en «proveïdor de serveis per a l'Església».

Transparència i responsabilitat

El banc vaticà és una entitat relativament petita, que compta amb 15.500 clients de congregacions, diòcesis i persones que treballen al Vaticà. El banc administra 6.000 milions d'euros, dels quals 2.000 estan en dipòsits i 3.400 en productes de gestió. «L'objectiu és guanyar diners per permetre el Sant Pare i l'Església continuar ajudant els pobres i propagant la fe», ha afirmat De Franssu. El nou director de l'IOR ha aclarit també que les operacions delictives que han embrutat la reputació del banc ja «han quedat enrere». «Avui les regles són estrictes», ha recordat, amb tres principis ben fermes que guien les activitats administratives i financeres al Vaticà: transparència, responsabilitat i tolerància zero.

Juntament amb el canvi en la direcció de l'IOR s'ha establert un nou quadre econòmic a la Santa Seu, sobretot pel que fa a les atribucions de l'APSA, que perd responsabilitat en

De Franssu, a l'esquerra, i Von Freyberg, a la Sala de Premsa del Vaticà.

benefici de la Secretaria d'Economia. Per fer efectiva aquesta transferència, el papa Francesc ha publicat una carta apostòlica en forma de *motu proprio*.

La reforma econòmica engegada al Vaticà afectarà també el seu sistema mediàtic. S'ha anunciat la creació d'una comissió que treballarà els pròxims mesos per adaptar els mitjans de comunicació de la Santa Seu a la situació actual. Al capdavant d'aquest equip de treball hi ha Christopher Patten, expresident de la BBC. Entre els membres de la comissió destaca també la presència de Leticia Soberón, col·laboradora habitual de *Catalunya Cristiana*. Després de molts

L'objectiu de l'IOR és guanyar diners per permetre el Sant Pare i l'Església continuar ajudant els pobres i propagant la fe

anys treballant al Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, des d'on va coordinar la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIIAL), Soberón és actualment fundadora de la pàgina web www.dontknow.com i vicerectora de la Universitas Albertiana.

L'objectiu del comitè d'experts en comunicació és racionalitzar l'administració dels mitjans de comunicació que hi ha vinculats a la Santa Seu. Tot i la inversió feta en els últims anys, sobretot en el camp digital, des de la Santa Seu preocupa que els diversos mitjans que formen el sistema mediàtic del Vaticà arribin només al 10% de la població catòlica.

Les floretes del papa Francesc

No hi ha tabú

Escric això sense saber encara com ha anat la trobada prevista entre el papa Francesc amb algunes de les víctimes de capellans pedòfils. És un gest que reforça la línia expressada pel pontífex de lluitar contra la pederàstia i que va anar acompanyada de la creació d'una comissió de protecció de la infància.

Segur que hi haurà mil interpretacions d'aquesta trobada; alguns diran que és una operació de maquillatge, que no n'hi ha prou; d'altres lloaran aquest gest sense aprofundir massa en la solució del problema i ja veuran la feina feta.

Per a mi aquest gest és un punt de partida; és un gest programàtic i valent. Perquè posar-se davant d'una víctima que, a banda dels abusos sexuals, ha patit el silenci immund d'una institució sabent

que n'ets el cap és un gest de valents; és «agafar el toro per les banyes»; és tocar un tema tan antipàtic i complex; és reconèixer i lluitar contra tot allò que fa mal a les persones.

I en segon lloc, aquest gest torna a demostrar que el papa Francesc toca de peus a terra; viu al món i no li tremola la veu quan li pregunten sobre temes tabú com la pedofília, l'homosexualitat, la supremacia del poder econòmic, el paper de la dona, el comunisme, la centralitat dels pobres en l'Església...

De què ha de tenir por? De què hem de tenir por? L'Església és cridada a afrontar les qüestions de la vida quotidiana sota la llum de l'Evangeli; honestament i amb senzillesa. Si parlem de veritats no hi ha lloc per a cap tabú ni per amagar el cap sota l'ala.

Jordi
Sánchez
Torrents

«Per als joves és important que el Papa estigui a Twitter»

La sociòloga Mia Lovheim ha fet un estudi sobre religió, joves i xarxes socials

Joan Piñol

L'Església evangèlica luterana de Suècia és la confessió cristiana predominant en aquest país escandinau des de la reforma protestant del segle XVI. Fins al 1951 era la religió oficial de l'Estat. Des dels anys setanta, però, la identificació religiosa i la pràctica han baixat extremament. Si l'any 1970 un 95% dels suecs pertanyien a l'Església evangèlica, al cens del 2013 només eren un 66%. La sociòloga de la Universitat d'Uppsala, la doctora Mia Lovheim (nascuda el 1968), reconeix que la situació és «paradoxal». Tot i ser la religió predominant, només un 3% dels suecs assisteixen regularment als oficis luterans. En paral·lel, la comunitat islàmica ha crescut molt (un 5%) i els catòlics han augmentat gràcies a la immigració (un 2%). Suècia és un dels països menys religiosos del món.

Per què l'Església evangèlica de Suècia està estudiant la sociologia religiosa dels joves i els nous mitjans de comunicació?

Vam fer una enquesta enfocada als joves l'any 2008 per saber on trobaven preguntes sobre la religió. En primer lloc, van situar la televisió i, després, l'escola. Així que, sobretot, els joves entren en contacte amb la religió fora de les esglésies. En canvi, la majoria dels nostres estudis s'havien centrat en el perquè els joves no van a l'església. Ara sabem que per saber com entenen la religió els joves hem d'analitzar la televisió i l'escola. I aquests són dos àmbits en què l'Església té poc a dir-hi, ja que no pot condicionar allò que s'hi transmet.

I, exactament, què ha estudiat?

Volia saber com els joves discutien sobre religió a internet, per exemple. Això era abans que aparegués Facebook però ja hi havia xarxes socials i pàgines de discussió. Vaig mirar dues de les pàgines sueques més famoses i importants. No eren pàgines religioses, però volia estudiar si la religió hi sortia, com apareixia, quin tipus d'aspectes s'hi destacaven, qui en parlava. Vaig seguir joves durant un any i vaig seguir els grups de discussió.

Quina va ser la conclusió?

El que vaig trobar no era gaire diferent de la discussió sobre la religió fora d'internet. Eren discussions típiques en l'entorn suec: entre ateus radicals i aquells qui creuen molt fermament. Hi havia també grups minoritaris que normalment no tenen presència als mitjans tradicionals. Per exemple, el moviment *new age*, l'islam i les esglésies protestants lliures.

Quines particularitats té parlar de religió a internet?

Si comuniqués la fe a través dels mitjans digitals, on hi ha eminentment text i imatges, no tens al darrere tot el rerefons institucional religiós. A internet no pots mostrar com vius la religió a la vida ordinària. L'única eina són els arguments. Això tendeix a promocionar aquells grups que tenen els arguments

«Els joves es queden a l'Església perquè és un lloc on no han de competir, on se senten acceptats tal com són»

molt clars. És per això que solen ser els cristians més evangèlics que estan molt preparats a l'hora d'argumentar la seva fe i també aquells que hi estan molt en contra: els ateus.

Per què succeeix això?

Té alguna cosa a veure amb l'estructura dels mitjans digitals. Hi ha espai per a la discussió però en frases curtes, sense gaire espai per mostrar totes les dimensions que té la religió.

Els estudiosos deien que internet seria un lloc lliure que afavoriria l'intercanvi d'idees i opinions.

Els teòrics estaven equivocats quan pensaven que seria un lloc on tothom pogués expressar diversos aspectes sobre la religió. Ells ho deien perquè és un espai lliure del control de les autoritats i les institucions. En canvi, és un espai dominat per aquells que són molt bons discutint amb les paraules.

Això és un inconvenient per al cristianisme?

Les Esglésies majoritàries, com els catòlics a Espanya o els luterans a Suècia, tenen accés a molts canals. Tenen temples, diaris, emissores de ràdio i moltes altres maneres d'arribar a la gent. En canvi, les minories que no tenen altres canals per fer arribar el seu missatge han trobat maneres de fer-ho a través d'internet. Ho hem vist a nivell global amb els musulmans o bé amb grups cristians als Estats Units però també a llocs d'Europa. Internet és molt més important per als grups minoritaris.

La influència d'aquests grups minoritaris es deu a internet lla-vors?

Aquesta només és una raó. Internet

es complementa amb el seu missatge. Les Esglésies lliures protestants i els musulmans estan molt centrats a evangelitzar amb el seu missatge. En canvi, l'Església catòlica o els luterans a Suècia són el que alguns sociòlegs anomenen «institucions d'utilitat pública». Són part de la nació i de la cultura. Sembla com si no volguessin lluitar pel seu missatge, com fan aquests altres grups.

Però no tots els fidels estan en contacte amb aquests nous mitjans.

El desafiament per a l'Església és que ha de treballar alhora amb els joves i els ancians, però ho ha de fer de maneres diferents. Els grans, a les zones rurals, probablement no faran servir internet però necessiten l'Església, són la columna vertebral de l'Església. D'altra banda, el futur de l'Església són els joves. Cal ser intel·ligents i no oblidar cap dels dos grups.

I de quina manera es pot fer?

Els mitjans de comunicació diferents parlen a grups diferents. Per exemple, a Suècia, els serveis religiosos a la televisió, que sovint estan oblidats per molta gent, són molt importants per a la gent gran. En canvi, els joves probablement no saben ni que existeixen. Cal treballar en les dues perspectives. No deixar els mitjans tradicionals però aprofundir en els nous.

Els joves cristians al món occidental remen contra corrent.

Els joves creients són un grup minoritari. Creixen en una societat en què el missatge que reben dels mitjans i de la publicitat és: «Pots escollir el que vulguis ser.» Els diuen: «Assegura't que construeixes la teva identitat a través

de les teves preferències però no segueixis l'autoritat establerta.» És per això que els joves creients han de poder dir: «Sóc un individu modern que no es limita a heretar la fe dels pares.» Per això és important per a ells ensenyar que la seva Església empra les noves tecnologies. Per a ells és important el simple fet que el Papa estigui al Twitter.

Per què és tan important?

Quan ensenyin altres coses al Twitter és important fer notar que la seva fe també hi és present. Una altra cosa és que els joves d'avui barregen la religió segons el que s'adiu amb la seva manera de viure. Posaran en valor allò que el Papa tuiteja segons si s'adequa a la seva manera de viure. Per això no és tan important el missatge que doni el Papa sinó el fet que hi sigui present en el seu dia a dia. És una manera de comunicació en què és important mantenir la identitat com a catòlics.

Quin és el perfil dels joves creients?

Recordo un estudi que vaig fer a la diòcesi d'Estocolm a aquells joves que decidien continuar a l'Església després de la confirmació. Deien que l'Església és un lloc on tothom té espai, on no han de competir. No cal ser molt bo ni s'ha de tenir una bona imatge. L'Església per a ells és un lloc segur, un indret diferent d'altres llocs de la seva vida. Se senten acceptats tal com són, no han d'interpretar un rol. Si som capaços de comunicar això es podran mantenir grups de joves, tot i que no seran grans masses de gent. Crec que ja hem abandonat aquests temps.

Nou
WEB
2014

www.roca.es
NOU
CATÀLEG
iPad Android

+

=

+

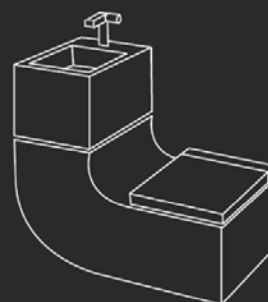
=

+

=

DISSENY + SOSTENIBILITAT = W + W

W+W és el resultat de l'ambició de Roca a l'hora d'incorporar solucions noves, úniques i innovadores als espais de bany. Una solució que combina disseny i sostenibilitat que uneix l'inodor i el lavabo en una sola peça. El seu sorprenent disseny fa que sigui una peça ideal per a espais reduïts, malgrat això, la seva gran aportació és la tecnologia que permet reutilitzar l'aigua del lavabo per omplir la cisterna de l'inodor. Un producte únic que Roca ha fet realitat.

Roca

Pelegrinatges del 2014

ARMÈNIA

Del 5 al 16 d'agost
Un poble marcat per la fe

ETIÒPIA

Del 18 al 30 d'agost
Tribus i cristians del sud

Del 7 al 18 d'octubre

CUBA

Santuari de la Verge de la Caritat del Cobre i ruta cultural en homenatge als indians

Sortides recomanades per CLUB MÉS AMICS amb prevere acompanyant del grup des de Barcelona:

Del 29 agost al 5 setembre
LIGÚRIA i EMÍLIA-ROMANYA
Ruta de fe i cultura pel nord d'Itàlia

Del 28 juliol al 4 agost
PELEGRINATGE A LA MAGNA CATALONIA, SICÍLIA I MALTA

El sorteig s'ha fet a la seu de Catalunya Cristiana el dilluns 30 de juny.

Sorteig de la rifa de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

El dilluns 30 de juny va tenir lloc a la seu de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel el sorteig de la rifa 2014 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana. El sorteig es va fer davant notari.

1r premi: 1043

2n premi: 5341

3r premi: 3773

Premi especial per al talonari núm. 064

Punt de vista

Dra. Miriam Diez Bosch

Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Neix el baròmetre sobre gestió de la diversitat religiosa a Catalunya

Que tenim diversitat religiosa a Catalunya és un fet. Ara bé, no sabem què pensen els ciutadans de Catalunya sobre l'existència d'aquesta religiositat. I molt menys de la seva gestió. No sabem si la religió els fa nosa, o els sembla una aportació saludable a la societat. Ens pot semblar, a primera vista, que el pas d'una Catalunya catòlica a una Catalunya de cultura catòlica acollidora d'altres realitats religioses és una qüestió que es viu sense problemes. O podem intuir que hi ha gent molesta amb algunes religions per desconeixement i prejudicis. Però fins ara, desconeixem l'estat real d'opinió sobre aquestes qüestions més enllà de tertúlies de cafè sense pretensió científica.

La bona notícia és que ara ho sabrem. La Direcció General d'Afers Religiosos (DGAR) ha anunciat que Catalunya comptarà, per primer cop, amb informació oficial sobre la percepció ciutadana en aquest camp. La mateixa DGAR ho promou.

Per tal d'obtenir aquestes dades sobre l'opinió de la gent, el 12 de juny es va formalitzar un encàrrec de gestió del Departament de Governació i Relacions Institucional (al qual està adscrita la DGAR) al Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), per tal que dissenyi i executi una enquesta titulada «Baròmetre sobre la religiositat i sobre la gestió

de la seva diversitat». El treball de camp abastarà una mostra de 1.600 persones residents al país de més de 16 anys i es tindrán resultats abans que s'acabi el 2014.

És molt oportú que el CEO pugui elaborar un estudi d'aquesta magnitud, perquè en un tema tan sensible com els afers religiosos, és molt útil disposar de dades i no només de percepcions sense haver preguntat efectivament als interessats.

Amb aquest treball es vol disposar d'informació sobre la implantació de les diferents confessions religioses a Catalunya; la percepció de la població sobre la diversitat religiosa; l'opinió de la població respecte dels reptes que planteja la diversitat religiosa sobre l'organit-

zació social, i l'opinió dels ciutadans respecte de possibles iniciatives del Govern en relació amb la gestió de la diversitat religiosa.

La gent opinarà i hi dirà la seva. Hi ha moltes qüestions sobre la taula de les quals només sabem rumors, però no en tenim dades. Realment li interessa al Govern la gestió de la diversitat religiosa, o és un tema menor? Es fan concessions a algun tipus de col·lectiu? Els resultats aportaran llum per dilucidar si la religió és una presència positiva per a la societat local, i sobretot, si els ciutadans i ciutadanes del país així ho perceben.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Estimar Déu sobre totes les coses

Quan m'examinava la consciència abans de confessar-me, en els temps en què començava a combregar, em saltava aquest manament i algun altre. Evidentment, als set anys, difícilment un pot desitjar la muller del proïsme. Crec que avui dia passa una cosa semblant. Perquè això d'estimar Déu per sobre de tot és un concepte massa imprecís.

Els nostres enemics, pel que fa als que vivim al primer món, no són gens sagnants. Són assetjadors silenciosos. Ho dic clarament: penso en l'aburguesament.

Aterro, em refereixo a aquests dies de la temporada de vacances. Observo que es planteja aquesta qüestió amb total indiferència. N'hi ha que els agrada la platja, a d'altres la muntanya, altres prefereixen els països exòtics.

La nostra vocació cristiana no hauria d'intervenir en aquesta qüestió? Si la vida actual amb l'acclapament laboral o les angoixes de no aconseguir una feina decent i segura, o els incerts resultats dels estudis acadèmics, no ens permeten una formació cristiana continuada, ara que arriba aquests dies en què tot s'interromp, és qüestió que el cristià es plantegi a quins llocs anirà que l'estimulin i li afavoreixin la fe. La vella Europa conserva monuments, monestirs i santuaris que en visitar-los ens descobriran aspectes oblidats.

Recordo que, quan el meu pare gaudia d'aquesta «llicència», així s'anomenaven els dies lliures anuals, visitàvem la família, vivíem algun dia amb cadascun dels nostres parents, visitàvem els temples, catedrals o ermites, i n'admiràvem les fortalises o el paisatge. Un amor assossegat; cultura i religiositat ens enriqueixen sense esforç.

Terra Santa és un lloc predilecte des dels inicis de la nostra era. Difícil de visitar en algunes èpoques. Des que era petit me'n parlaven. No vaig satisfer el meu somni fins que vaig tenir quaranta anys. Hi he tornat moltes vegades i sempre ha estat diferent perquè la seva riquesa no s'esgota. Els meus estudis van adquirir un relleu que no tenien i per això hi he tornat.

Els temps han canviat i ara s'hi organitzen molts viatges. Es visiten llocs insignes i s'hi prega, no ho dubto, i em sembla una cosa suficient per a la primera vegada. Ara bé, falta un altre plantejament. Es tracta de pensar-lo i programar-lo com un viatge d'estudis, complement de la lectura de la Bíblia. Recordo que un dia estava a Ein-Karen i un grup de valencians escoltaven una explicació del sacerdot que els acompanyava. Li vaig preguntar a un que tenia al meu costat, si no podien sentir el mateix a la seva ciutat i seria més barat. Em va contestar: «Jo sóc viatjant, i no paro gaire a casa. Encara que vaig a reunions, sempre penso què he de fer l'endemà. Aquí no, estic submergit en el que visitem durant el dia.»

Un altre aspecte que no es practica és caminar. Terra Santa entra pels peus. Encara que només caminem uns quants metres, és meravellós aturar-se a la carretera i caminar per on ho va fer Jesús i tants altres. L'arena a les sandàlies, escoltar el silenci del desert... Les fonts del Jordà, Guion, Magdala, Siloè...

Acabo amb una invitació. Si a algú li interessa acompanyar-me, em sentiré molt satisfet d'enriquir-lo amb la meua experiència. Per descomptat que es tracta d'un viatge que no es pot improvisar, cal tenir assegurat on sopar i dormir. Qui s'hi apunta?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Esperança en el Senyor

La vida espiritual, precisament perquè és vida, passa per diversos moments. El que va succeint ens afecta. Les relacions socials ens influeixen. També les familiars i els moviments de la salut, tant física com moral. Alternem l'alegria i les dificultats. En l'existència hi ha molts moments.

Conec cristians, arrezerats en l'evangelí, que troben també força i consol en els salms, la pregària d'Israel que l'Església fa servir amb molt d'amor. A fi de comptes, la revelació divina té lloc en l'Antic i en el Nou Testament. Entre ambdós hi ha una progressió. La Bíblia manifesta els camins de

Déu, l'amor del Senyor envers la humanitat. La resplendor d'aquesta estimació infinita és plena en la Nova Llei, en l'encarnació del Verb diví. Val a dir, doncs, que els dos Testaments tenen veritables punts de contacte. És així. Per això els salms són un gran refugi per als creients en Crist. Sigui per regregrar Déu, per suplicar-li en les necessitats o per trobar consol.

Em permeto posar un exemple deliciós: el salm 40 (39). Comença així: «Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam.» L'experiència del salmista, sens dubte, deu haver estat, alguna vegada, la nostra. D'aquí se'n dedueix que posar l'esperança en Déu ha de ser una actitud permanent en la nostra ànima. En qui millor podem esperar?

El salm prossegueix: «Feliç l'home que confia en el Senyor» (...) «Déu meu, vull fer la vostra voluntat, guardo la vostra llei al fons del cor» (...) «Senyor, no aparteu la vostra misericòrdia; que el vostre amor fidel em guardi sempre.»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 llserrall@gmail.com

L'hostaler desconegut

Jesús pronuncia l'anomenada paràbola del bon samarità en un context de confrontació subtil (Lc 10,25-37). Un mestre de la Llei li formula una pregunta per posar-lo a prova: «Què he de fer per posseir la vida eterna?» En la Llei, de la qual ell és mestre, hi ha la resposta: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la força i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» El mestre de la Llei insisteix en el terreny inquisitorial: «I qui són els altres que haig d'estimar?»

Per il·lustrar la resposta, Jesús no desenvolupa grans teories, sinó que se cenyeix a una paràbola tan senzilla com apassionant. En ella, hi ha personatges diferents: la víctima de la pallissa i del robatori, els bandolers que el deixen mig mort, un sacerdot, un levita, un samarità i un hostaler. La víctima simbolitza el proïsme. Els bandolers representen les instàncies del mal i del poder que danyen la persona. El sacerdot i el levita, que veuen el ferit, fan marrada i passen de llarg, mostren la incoherència de servir Déu i el temple, i s'obliden dels homes. El samarità també veu la víctima, però actua de manera diferent amb ella. La consciència del dolor aliè el mou a compassió i misericòrdia, que l'impulsen a actuar: s'apropa a l'home mig mort, li amoreixeix les ferides amb oli i vi, el puja a la seva cavalcadura, el porta a l'hostal i se n'ocupa. L'endemà, li diu a l'hostaler que s'ocupi del malalt i que, quan torni a passar, li pagarà les despeses que faci de més.

Qui es va comportar com el proïsme de la víctima dels bandolers? El mestre de la Llei va evitar pronunciar la paraula samarità, perquè els samaritans eren menyspreats pels jueus, i en va definir amb exactitud el comportament: «El qui el va tractar amb amor.» Un amor desinteressat, gratuït, misericordiós, atent... que és la garantia de la vida eterna.

L'hostaler, com a personatge, acostuma a passar inadvertit. Certament, rep una compensació econòmica pel seu servei, però no tanca la porta a cap dels dos. Compromet el seu temps en el guariment i les atencions de la víctima.

El compromís del samarità no és suficient per resoldre completament el problema de la víctima

suficient per resoldre completament el problema de la víctima. L'hostaler contribueix al seu restabliment total. Tots dos arrisquen perquè l'amor requereix confiança, fan un salt al buit, no ho tenen tot controlat. Cap dels dos pregunta per la identitat de la víctima. L'amor sense distincions introdueix en l'essència de la misericòrdia i apunta a la vida eterna. L'amor no es redueix a veure el sofriment dels altres, sinó que tracta d'apropar-s'hi i guarir-los les ferides. No hi ha cap raó —ni humana ni divina— per desentendre's del proïsme, en aquest cas, de la víctima.

Arrisca els seus béns, en el cas que les despeses excedeixin els diners rebuts. Confia en la tornada del samarità, que ningú no li assegura que es produeixi. Proporciona atenció amorosa a la persona necessitada.

El compromís del samarità no és

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Àngels de gratitud

No seria fidel al meu compromís de comunicar les experiències viscudes durant la setmana si, per una falsa humilitat, no parlés de les alegries que m'han arribat des de la presó en les dues setmanes que no hi he pogut anar a causa d'una intervenció quirúrgica. Trucades de telèfon, cartes i estimació d'aquells amics meus amb els quals setmana rere setmana passo una bona estona. Uns m'han enviat dibuixos, altres poesies i tots la seva amistat, que és el millor.

És increïble com es poden crear uns llaços d'amistat tan forts. Jo també els he escrit, està clar, perquè els trobo a faltar i sé que, quan arriba el dimarts, m'esperen. De totes les cartes que he rebut, una m'ha

Quanta bonhomia i bons sentiments trobem darrere les reixes!

impressionat més, potser perquè conec la història del qui me l'ha enviada, per les seves mancances, per la necessitat que experimenta de tenir algú que pensi en ell, que pugui trobar en mi la mare que no ha conegut mai. He de reconèixer que les seves paraules m'han emocionat. I vull fer-

vos partícips d'algunes d'elles que traduiré sense treure'n el sentit.

«Ara, quan t'escric, sento una emoció tan gran que em fa plorar. Però no et preocupis que avui ploro d'alegria. Vull que sàpigues que tu ets una veritable mare per a mi des que Déu es va posar pel mig... (sic) i ho agraeixo molt. Tinc amb tu un vincle afectuós que no hauria pogut imaginar mai que jo tindria amb ningú, perquè no l'havia tingut mai. Sense conèixer-me m'has sabut tractar i has sabut omplir el buit que tenia al meu interior i sempre sense esperar res. Com ho fa una mare. I ja era hora de demostrar-te el que sento per tu. Saps que no sé escriure gaire, que em costa expressar els meus sentiments, però tots dos coneixem les meves mancances i el meu passat... Però ha arribat l'hora de fer un tomb a la meva vida, un tomb per a bé. I sé que ho aconseguiré gràcies a tu. Així que avui m'atreveixo a dir: per tot el meu passat, per tot el meu present i tot el meu futur, gràcies. I... ara t'he de deixar perquè amb les llàgrimes no veig ni els quadrets del paper...»

Recordo una xerrada amb nois i noies adolescents. Quan els vam invitar a dir amb una sola paraula què els suggeria la paraula *presó*, les úniques que vaig sentir van ser: reixes, delinqüència, robatoris, càstig, condemna... I vist des de fora, és normal que així sigui. Va ser aleshores quan vaig aprofitar per mostrar un altre rostre de la presó i, fins i tot, de la «delinqüència».

Hi ha vides que semblen abocades, des de la seva infantesa, a acabar a la presó. Però, separant el delictes —que és lògic que sigui condemnat— de la culpa —que només Déu coneix—, quanta bonhomia i quin munt de bons sentiments trobem darrere les reixes!

Zoom

Eduard Brufau

Fa 27 anys que Jordi Peix va fundar, juntament amb Josep Miró, el Banc dels Aliments. Una iniciativa nascuda des del seu ferm compromís humà i cristià. La mort recent de Jordi Peix deixa una mica òrfena l'entitat. El seu esperit, però, roman ben viu. I encara més la seva lluita tenaç contra el malbaratament alimentari i contra la fam. El Banc dels Aliments ha esdevingut un referent arreu d'Espanya de servei eficaç als més pobres.

**CERTIFICATS MÈDICS
 CARNET DE CONDUIR
 NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
 Tel. 932 188 826
 Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n
 08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

La pitjor cosa

La pederàstia és tan execrable en ella mateixa que resulta difícil qualificar casos diferents, però sens dubte el pitjor que li pot passar a una criatura és que sigui el seu propi pare qui n'abusi. Ha aparegut en els mitjans de comunicació el cas d'una dona que va patir durant quinze anys els abusos del seu pare, des dels sis. La va deixar embarassada quatre vegades i les tres primeres la va obligar a avortar. La darrera ella ja tenia divuit anys i va voler tenir la seva filla. El monstre, no és possible que sigui un home, ha rebut la condemna de vint-i-quatre anys de presó. El que passa és que amb les condonacions tan freqüents avui dia pot sortir al carrer en qual-sevol moment. Fa esgarriar només de pensar-hi. Cal recuperar els valors morals que no han vençut, el que és dolent continua sent dolent i el que és bo, bo, tal com cadascun de nosaltres sap en el seu interior. Si no ho fem així, aquesta societat acabarà pitjor que la romana fa 2.000 anys.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Horaris de televisió

Dirigir i governar una nació ha de ser una cosa molt difícil, però hi ha coses de sentit comú, que sense costar ni un euro faria els espanyols molt més feliços i seria profitós per a la seva salut. Em refereixo a l'horari de les televisions. No és lògic ni normal que els programes de més audiència comencin a les 10.30, 11, i fins les 12 del vespre. He llegit que a Alemanya, a les 19 fan les notícies i a França a les 20, i a continuació fan la resta de programes i pel·lícules.

No conec ningú que hi estigui d'acord, al contrari, tothom està indignat, però els espanyols som tan bons i pacients que ho suportem sense dir res. A més, a part dels canals estatals, la resta tenen tants anuncis que en lloc de relaxar-nos ens alteren,

La llengua catalana és la llengua oficial de Catalunya

A Catalunya, lingüísticament, només existeix una llengua oficial: la catalana. Parlem de més de mil anys, del temps de Guifré el Pilós i del bisbe Oliba. La llengua catalana és filla directa del llatí i germana de les llengües llatines. Històricament era la parla dels reis i és la veu dels pagesos, dels pescadors, i també de l'Església i de tot el poble.

La llengua castellana mereix tot el respecte per la seva cultura i extensió, però a Catalunya és una llengua forastera. No és una llengua lingüística. És una llengua política, és la llengua de l'Estat espanyol. La llengua castellana l'han introduït a Catalunya els emigrants que hi han vingut a viure; treballadors, guàrdies civils i funcionaris. Tots ells han trobat a casa nostra un país germà i amic i no han tingut cap problema amb la seva llengua.

Les famílies que vinguin a viure a Catalunya han d'acceptar que el català és la llengua oficial a les escoles. Els escolars en acabar el curs coneixen perfectament la llengua castellana. Els governs de Madrid han intentat moltes vegades imposar-nos la llengua castellana. La llei Wert és una ofensa a Catalunya. El Govern de la Generalitat a través del Parlament hauria de refusar per àmplia majoria que la llei Wert sigui aplicable a Catalunya. Catalunya ha de refusar-la unànimement. Les lleis escolars a Catalunya no han de ser les mateixes d'Espanya.

Mariano Rajoy diu que està disposat a buscar una via d'acord amb Catalunya. La primera condició indiscutible que hauria d'acceptar seria que la llei Wert no sigui aplicada a casa nostra. Les escoles catalanes s'han de regir únicament sota les lleis del Parlament català que magníficament dirigeix la consellera Irene Rigau.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

petició, que faria un gran bé a tots els espanyols.

M. ROSA BONALS
Terrassa

Horaris de misses

Un any més hem arribat als mesos d'estiu. Durant aquest temps hi ha moltes parròquies que suprimeixen algunes misses, especialment a primera hora del matí. Només vull recordar als interessats que hi ha la pàgina web www.misas.org, on trobaran possibles alternatives per poder començar el dia de la millor manera: estar una estona amb el Senyor.

JUAN RIBAS
Barcelona

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

És necessari?

Potser la meua pregunta semblarà una mica simple: què puc dir-li a un dels meus fills quan em diu que no cal anar a l'església per ser a prop de Déu?

La seva pregunta és molt oportuna. Expressa la sol·licitud d'una mare cristiana perquè els seus fills comprenguin la importància de la participació en la santa missa per a un cristià. Què podem dir-li a aquest noi? Jo d'entrada li diria que té tota la raó i que efectivament no cal anar a un temple per ser a prop de Déu. Li diria que molts cristians que pateixen persecució i presó no poden anar a les seves esglésies i, malgrat això, estan molt units a Déu per la fe, l'esperança i l'amor. Déu és a prop de les persones que el busquen amb cor sincer. Dit això, que probablement el sorprendrà, li preguntaria si ell creu de debò en Jesucrist i considera vertader el seu missatge que trobem als evangelis. Si respon negativament cal animar-lo a cercar el Senyor i convidar-lo a la fe. Treball lent i ardu. Si respon positivament, com caldria esperar, és necessari fer-lo reflexionar sobre certs aspectes de l'experiència cristiana que, probablement, no ha considerat. En primer lloc, hem de fer-li notar que Jesucrist ens ha obert el camí al Pare perquè no el recorreguem sols, sinó en una comunitat fraterna que és l'Església. Quan preguem diem Pare «nostre» i no Pare «meu». Ens necessitem els uns als altres en el nostre camí de fe en companyia de l'Església. Ensenyi-li també que l'Església no és el «temple» sinó l'assemblea dels fidels unida per l'Esperit Sant. Avui els joves i alguns no tan joves cedeixen davant de la mentalitat d'individualisme ferotge amb resultats terribles no només per a la vida eclesial, sinó també per a la mateixa vida social. Amb aquestes consideracions ja tindrà prou matèria a considerar. Finalment li proposaria unes quantes paraules del Senyor a través de les quals ens ensenya la necessitat de l'Eucaristia per a un cristià: qui menja la meua carn i beu la meua sang tindrà vida i jo el ressuscitaré en el darrer dia. Quan una família deixa de trobar-se, d'aplegar-se, aquella família es disgrega. Quan un cristià deixa de sovintejar l'assemblea eclesial per escoltar la Paraula i celebrar els sagraments, aquest cristià té els dies comptats com a cristià. I, finalment, no dubti que l'al·licient més gran perquè el seu fill s'animi a participar en l'Eucaristia serà constatar la joia que produeix en vostè mateixa el fet de participar a la Santa missa. Li pot dir: fill meu, jo sense aquest encontre amb Jesús i els meus germans, no podria tirar endavant...

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

Restauració de la Creu Coberta de Gandesa

Anton Monner

Historiador i cronista de Gandesa

Era un dia de l'any 1450 quan s'instal·lava una magnífica creu gòtica sobre un penyal al lateral del camí de Corbera, sobreposada directament sobre el fust octogonal i per tant no tenia capitell o llanterna. La creu terminava els tres braços amb expansions esculturades. Els quatre braços eren units per una garlanda calada. Per aquella data era rector i abat secular de Gandesa el Dr. Antoni Matamoros, i Gran Castellà d'Amposta, que la vila n'era la capital administrativa, Fra Pere Ramon de Sacosta.

A la fotografia de Joan Font i Roig, conservada a la Biblioteca de Catalunya, de l'any 1913, ja li mancava un fragment superior esquerre, segurament per algun estrall defensiu de l'artilleria isabelina, durant els assalts carlins del general Cabrera, a la ciutat l'any 1837-1838, on molt a prop del monument hi tenia instal·lats els seus canons. L'anvers i el revers de la creu eren ocupats pels dos temes clàssics de les creus gòtiques: la Crucifixió i la Maternitat de Maria. Unes dècades més tard, durant el segle XVI, la creu es va cobrir amb un templet que encara es conserva. D'aquí li ve el nom de la Creu Coberta.

El 20 d'abril de l'any 1933 minuts abans de les 12 de la nit, féu explosió un artefacte de dinamita adossat a una de les columnes del templet de la creu. Per sort, la columna trontollà, però va resistir l'explosió i el monument no s'enderrocà. Els dies següents, al periòdic *El Llamp* hi apareix una fotografia de la Creu Coberta i un editorial conjunt dels redactors, que diu el següent: «En desgreuge del covard atropellament comès, nosaltres, els redactors de *El Llamp*, l'honorem. Ells hi posen el joc de la destrucció, de l'odi i de la demagògia; nosaltres hi fiquem la submissió, el respecte i l'amor, que és la democràcia, la llibertat i la pau. ESTIMEU-LA, gandesans!»

El 19 de maig del mateix any alguns regidors de l'Ajuntament, en presència de l'alcalde accidental, van desmuntar aquesta Creu, el mateix dia que es destrossava a cop de martell els pilons votius a la Mare de Déu

S'ha restituit per una creu de pedra, de talla gòtica, el més semblant possible a l'original, obra de Xavier Solé Borràs

de la Fontcalda de la Font de Dalt, la Fonteta i el Cap de la Costa. També les creus del Calvari.

El Llamp, aquest cop signat per Joaquim Altadill, escrigué: «Respecteu l'art!», explicant les malvestats. Aparegueren al mateix exemplar altres articles amb els títols: *Sobre els últims fets demagògics*, *Un abús contra una llei anticristiana*, *Sectarisme a Gandesa* i una poesia del meu pare, *El somni d'un brètol*. Des d'aquell

moment la Creu va desaparèixer i mai més se'n van trobar les restes.

Uns dies més tard el diputat Trias de Bes condemnà al Parlament els fets de Gandesa. El president de la Generalitat, Lluís Companys, acompanyat per Pi i Sunyer, i Ventura Gassol expressaren la barreja d'indignació i repugnància per aquests fets. Ventura Gassol exposà novament també al Parlament les destruccions iconoclastes, mentre que el diputat

Simó Bofarull va atribuir els actes de Gandesa a una bufonada. Al mateix plenari també es comentaren altres malvestats produïdes a l'ermita del Pinell de Santa Magdalena, la destrucció de creus de terme i del Calvari a Vilalba, i a la vegada apareix un article a *El Llamp*, amb l'eloqüent títol *Visca la Democràcia* i es tancava irònicament amb la frase «ara sí que mai més no hi haurà fam».

Aquesta creu, per raons urbanístiques, l'any 1990 es va canviar de lloc. Es va traslladar a uns 80 metres, enmig d'una rotonda de carreteres, carrers i camins. La creu, substituïda després de la guerra civil, era de fusta. Fou canviada, en el moment del trasllat, per una modernista de ferro. Va desaparèixer una nit de fa uns cinc anys. L'alcalde, Carles Luz, amb criteri cultural, l'ha volguda restituir per una creu de pedra, de talla gòtica, el més semblant possible a l'original.

L'escultor vilalbí, Xavier Solé i Borràs, va rebre l'encàrrec de la construcció de la nova creu. La seva realització ha resultat magnífica, reproduint tot allò visible a les fotografies del moment i creant noves figures imaginatives que substitueixen les primitives. Fou inaugurada per l'alcalde, Luz, el diputat provincial, Malràs, representant la Diputació que n'ha patrocinat l'obra, i beneïda pel rector, Mn. Jordi Centelles.

El cèlebre rector de Gandesa, teòleg, historiador i lingüista Dr. Onofre Català i Mirarnau escrivia l'any 1638 a *Sit Memoriae Posteris* el cronicó següent: «La setmana abans de l'Ascensió, se celebra la segona fèria al matí amb una processó de rogatives a la Creu Coberta, demanant la pluja i la fertilitat dels nostres camps.» Gandesa, la propera primavera, ja podrà restituir aquesta tradició religiosa i tan antiga com la mateixa Creu Coberta.

Beat Florentino Asensio, bisbe de Barbastro

Francesc A. Picas

Amb molta freqüència, la premsa i la televisió ens recorden les víctimes del franquisme. S'obliden, però, de parlar-nos de les víctimes de la revolució implantada a l'Espanya republicana a partir del 20 de juliol del 1936.

Transcripció de l'historiador Sureda uns fets que tingueren lloc a Barbastro, quan estava en plena persecució religiosa. El bisbe Florentino Asensio es negà a abandonar la ciutat. Va ser detingut. El milicià Santiago Fernández, conegut pel Codina, i el seu

company Alfonso Gaya, feien guàrdia a la presó dels detinguts.

L'historiador explica que els dos miserables milicians ajagueren el bisbe sobre les rajoles i amb un ganivet de carnisser, fredament, li tallaren els testicles. Els embolicaren en un paper de diari i els exhibien pels bars de Barbastro. El bisbe morí unes hores després en un gran sofriment. Era el 9 d'agost del 1936. El beat Florentino Asensio fou consagrat bisbe de Barbastro el 15 de març del 1936. Va ser beatificat per Joan Pau II el 17 de maig del 1997, sota el títol de Màrtir de la Fe.

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 3

Petjades de la Seva Presència

Bellesa oculta

Carlos Dorado
Sacerdot de Getafe

Carlos Dorado

**«No tenia figura
ni bellesa que es fes admirar,
ni una presència que el fes atractiu»
(Is 53,2b)**

Hi ha animals que no reflecteixen gaire bellesa. Els trobem en totes les branques de la fauna. Passa el mateix entre les plantes i els fongs. Tanmateix, fins i tot l'insecte més insignificant és capaç de crear harmonia amb la flor més senzilla.

La nostra societat prejutja moltes persones simplement pel seu aspecte, per les seves creences o pel seu pensament. I, malgrat tot,

res d'això no és obstacle perquè Déu ens estimi a tots fins a donar la seva vida per nosaltres.

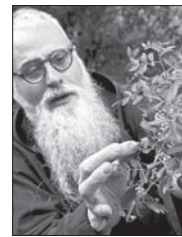
La nostra missió passa necessàriament per fer partícip d'aquest mateix amor a cada germà i ser capaços de veure-hi més enllà del que és purament aparent. No és una tasca fàcil, perquè no totes les persones es deixen estimar o disposen el cor per rebre Déu, però el que sí que és cert és l'amor que Déu dóna a cadascuna d'elles. Això significa que no podem donar ningú per perdut, perquè hi ha una força més gran que nosaltres, l'Esperit Sant, que travessa les orelles que no hi senten i els cors de pedra fins a arribar al més pregon de cada ésser i embellir-lo amb la seva presència.

Tradicions culinàries

L'austeritat de la taula caputxina

**Fra Valentí Serra
de Manresa**

Arxiver dels Caputxins
de Catalunya

Quan els religiosos eren a taula se'ls demanava un capteniment correcte al refetor i que, en menjar la carn, «si en los ossos hi ha moll, no se'n ha de treurer picant sobre la taula, ni rompent-los ab lo ganivet; de més mortificació és deixar estar lo moll y lo han de treurer xuclant mansament y que no se advertesca»; (BUB, Ms. 47, f. 393). Als germans que tenien confiada la tasca de cuinar per als frares se'ls exigia de realitzar de manera màximament pulcra i acurada aquest servei comunitari. Per exemple era considerat una falta: *El gastar mucha leña y carbón sin necesidad, quando puede bastar menos. En dexar corromper y perder la carne y pescado por descuido*. Semblantment, els canovers o refitollers faltaven contra la pobresa, i havien d'acusar-se'n al confessor, si *por inadvertencia culpable dexan enmohecer el pan, y por su descuido, pudrir la fruta, si alguna vez la hay guardada para los Religiosos; en dexar desbravar el vino, ó desvaporarse y hacerse vinagre*; (APCC, Ordenaciones Generales, f. 41).

La cuina dels caputxins, tot i la seva austeritat, tenia una tradició i fesomia pròpia que s'anà configurant al llarg dels anys. D'aquella austeríssima dieta dels fundadors de la Província a la introducció en les festes de l'anomenada

Als germans que tenien confiada la tasca de cuinar se'ls exigia de realitzar de manera màximament pulcra i acurada aquest servei comunitari

argamassa (que era el nom que els caputxins donaven al puré de cigró, formatge i rovell d'ou dur) i als plats extraordinaris i *pitances dobles* (o *pitotes*) ingerides pels frares en els anys previs a l'exclaustració del segle XIX, hi ha un llarg recorregut. Amb tot, cal reblar que, habitualment, a la taula dels caputxins sempre es mantingué el to d'austeritat que marcaren els fundadors de la Província catalana. Aquesta austeritat

en les menges conventuals fou minuciosament descrita pel primer cronista dels caputxins de Catalunya, P. Miquel de Valladolid (+ 1619). Aquest religiós explica que: *Yo vi el día de Ntro. P. San Francisco comer la comunidad en Santa Eulalia pan cocido con óleo por no tener carne ni otra cosa mejor. Al comenzar los ayunos de la quaresma vi cenar a la comunidad de Monte Calvario de Barcelona no otra cosa sino obra de media docena de [h]ojas de vorrajas [sic] fritas con un poco de [h]arina y media cebolla. Puedo dar testimonio de que en el convento de Bañolas se comieron en dos años que estuve allí muy pocas pitanzas de carne ni pescado, y que los días de Carnestollendas no se comió otra cosa sino un poco de pasta de [h]arina de trigo cocida, y que la comida ordinaria fuese siempre una sola escudilla de legumbres o de yervas cosidas y una lechuga cruda con vinagre sin otro principio ni postre*; (*Libro primero de la fundación*, l). Aquestes eren, doncs, les menges habituals dels frares caputxins que s'establiren a Catalunya a partir de 1578! A guisa d'il·lustració oferim la taula parada d'un refetor monàstic en un dia de gran festa, que contrasta amb l'austeresa dels refectoris caputxins suara descrita.

Viatjant pel món

Bukhara a l'Uzbekistan

Bàrbara Virgil

Rutes bíbliques i
expedicions culturals
Ruth Travel

La Ruta de la Seda porta a imaginar perfums exòtics, imatges de caravaners guiant dromedaris carregats de mercaderies, nits d'estels al desert, de descans en austers caravanserralls on rebre protecció en els moments més durs de la ruta. La Ruta de la Seda era important perquè era la via per on corrien les idees, els sentiments, les paraules... En el segle V ja existien moltes comunitats de cristians nestorians en aquesta ruta. Els nestorians expulsats de l'imperi bizantí per l'emperador Zenó es van propagar per Pèrsia, i es van estendre fins a l'Índia, l'Aràbia, el Turquestan i la Xina.

L'Uzbekistan és un país situat al cor d'Àsia. S'estén des del mar d'Aral, fins al massís de Pamir. Les seves fronteres les formen les estepes del Kazakhstan, les muntanyes del Kirguizistan, del Tadjikistan i de l'Afganistan i el desert de Karakum al Turkmenistan. Però el que segurament tothom té en el seu imaginari personal quan es parla d'aquestes terres són les ciutats de Samarcanda, Khivà o Bukhara, llocs que evocuen un món de minarets, cúpules blaves i daurades, basars, escoles alcoràniques, un món de contes de *Les mil i una nits*...

A Bukhara hi hem de tornar. Tornar-hi a principis d'octubre, de no importa quin any, però tornar-hi. Just en el temps de la recollida del cotó, quan als camps tots els estudiants es posen a la feina. Les noies amb els vestits amples, els mocadors al cap, teixits de colors en perfectes combinacions de fils de seda, de cotó, de llana... els porpra, els taronges, els grocs, els marrons. Els nois calçats amb botes altes negres, a l'es-

til dels dansaires d'aquelles terres, les camises blanques amples...

Bukhara és la ciutat d'Ibn Sina, pensador musulmà del segle X que va transmetre un gran llegat en medicina i en pensament a occident (en la tradició llatina anomenat Avicenna). La ciutat on els jueus formaven una gran i antiga comunitat, fins i tot els d'allà deien ser els descendents de la tribu de Neftalí, una de les tribus perdudes d'Israel. Si viatgeu a l'octubre a Bukhara i coincidíu, com a mi em va passar, amb la festa dels Tabernacles, podreu veure les cabanes fetes al pati de la sinagoga i també a l'escola jueva que hi ha al costat. Aquí les parets de la cabana per acollir els convidats són de teles brodades amb motius florals en fons negres per ressaltar encara més els fils de colors, els bonics *suzani*.

Els mateixos camps de l'estepa asiàtica a l'Uzbekistan per on caminaven els cristians que segons expliquen les cròniques, alguns d'ells portaven la creu tatuada al front, i per on d'altres buscaven el llegendari Preste Juan, de qui es deia que els seus territoris feien frontera amb les terres del Paradís.

Si viatgeu a l'octubre a Bukhara i coincidíu amb la festa dels Tabernacles, podreu veure les cabanes fetes al pati de la sinagoga

Estiu solidari

Vacances diferents per a nens i nenes sense recursos

Anna Figueras i
Carles del Aguila

El diumenge vam arribar a Huatabampo, finalment! Ara ja us escrivim des del lloc on ens estarem tot aquest estiu: una caseta acabada de repintar senzilla i acollidora. Amb nosaltres també hi viu un voluntari mexicà, el Pablo, que ha vingut a donar un cop de mà amb el projecte. El projecte s'emmarca a la colònia del Rastro Nuevo, que es troba en una zona perifèrica de Huatabampo, una ciutat petita amb la majoria de carrers sense asfaltar i on es fa palesa la pobresa a l'ambient.

La nostra caseta —ja la sentim una mica nostra— està ubicada en un terreny semi desèrtic, envoltat per una tanca que ja fa anys que va deixar de fer la seva funció. En aquest descampat hi ha tres pistes de bàsquet, una pista de futbol i un cobert molt gran, fosc i vell dividit en tres espais polivalents.

Nosaltres, juntament amb el Pablo i els voluntaris d'aquí, ens encarreguem d'iniciar, coordinar i animar el VADIS (*Vacaciones Distintas*), un casal d'estiu gratuït per als nens i nenes que rep el nom d'Oratorio. D'altra banda, també estem duent a terme sessions formatives per als animadors i animadores joves per tal d'engrescar-los a prendre compromís amb el seu barri

«Als matins, després d'una benvinguda ben animada, es fan diverses activitats amb els prop de 150 nens i nenes que vénen»

i en la tasca educativa en el temps de lleure. La nostra és una acció que té la intenció d'apoderar l'equip de persones locals. En definitiva, pretenem promoure la continuïtat del projecte independentment de la presència de voluntaris externs.

Als matins, després d'una benvinguda ben animada, es fan diverses activitats amb els prop de 150 nens i nenes que vénen: art, dansa, manualitats i reciclatge entre d'altres. També tenim estones d'esbarjo i de joc amb temperatures superiors als 40 °C, que poc importen quan t'ho estàs passant bé. A la tarda, hi ha competicions d'esports i gimcanes que a vegades solen acabar a l'hora de sopar.

Fa pocs dies que estem aquí, però tenim la sensació que hi portem molt més temps. Vivim cada moment intensament i les persones amb les quals ens hem anat creuant ens deixen ja mil històries per explicar.

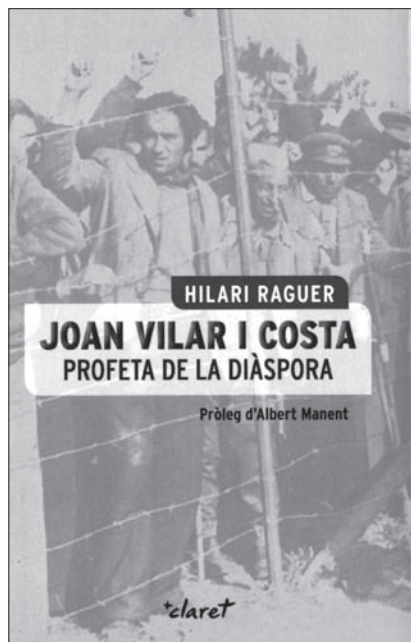
Llibres

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN
Festes i tradicions del calendari litúrgic Quaderns de la Revista de Girona, 2014, 96 pàg.

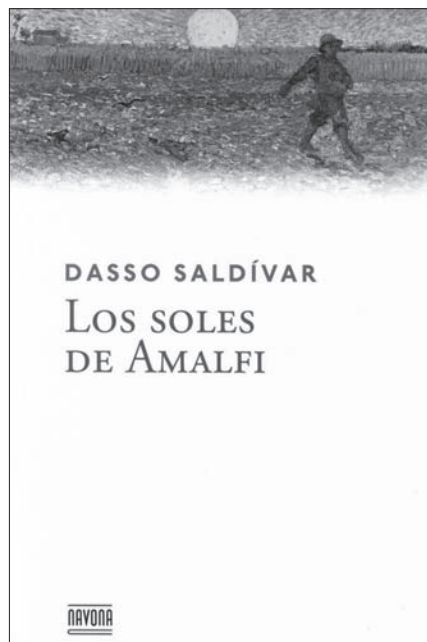
La humanitat se serveix d'uns calendaris que li permeten ordenar i regular la seva vida. Existeixen, entre d'altres, el calendari civil, el laboral, l'escolar, i fins i tot, l'esportiu. Els creients catòlics disposen del calendari litúrgic. Aquest calendari informa també de la categoria de cada celebració, de les lectures bíbliques del dia, dels dies de precepte, d'abstinència o dejuni, o d'altres fets relacionats amb l'Església.

HILARI RAGUER
Joan Vilar i Costa, profeta de la diàspora Editorial Claret, 2014, 118 pàg.

Joan Vilar va néixer a Manresa, va ingressar als catorze anys a la Companyia de Jesús i va exercir l'apostolat en diferents poblacions. Això no obstant, se sentia incòmode per la línia de la Companyia i en va sortir el 1931. L'any 1939 va haver d'exiliar-se a Tolosa de Llenguadoc, on es va dedicar abnegadament al servei dels exiliats republicans. Com diu Albert Manent al pròleg, «Raguer ens acosta el personatge en una prosa ardent».

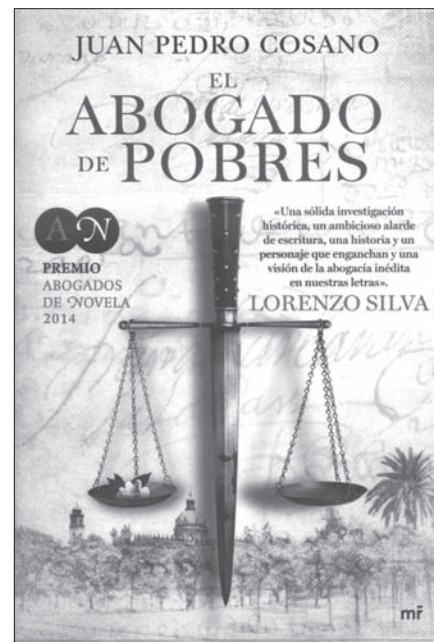
DASSO SALDÍVAR
Los soles de Amalfi Navona Editorial, 2014, 310 pàg.

Un noi veí d'Amalfi (Antioquia) estira del fil de la memòria i així va descosint el vel de la vida.

«Dasso Saldívar sap com ningú que el poder de la literatura està en els follets que habiten les paraules. En aquesta estranya novel·la tot està viu. És el miracle i la por d'un conte de fades on la sang és veritable», diu William Ospina.

JUAN PEDRO COSANO
El abogado de pobres Ediciones Martínez Roca, 2014, 534 pàg.

Jerez de la Frontera, 1752: al tribunal se celebra un judici per uns terribles assassinats. Ningú no dubta de la culpabilitat de l'acusat, un noi orfe i sense cap mena de suport... excepte l'«advocat de pobres». Amb una admirable narrativa, aquest relat ens transporta a una època i circumstàncies apassionants. Obra guanyadora del Premi Advocats de Novel·la 2014.

Seguint de prop el tema del Congrés Internacional de Pastoral a les grans ciutats, les rutes espirituals d'aquest estiu tenen un caràcter netament urbà. En aquests primers reportatges visitem algunes esglésies monumentals de Barcelona construïdes a cavall dels segles XIX i XX i, per tant, influïdes pel modernisme i els estils historicistes, com ara el neogòtic. La majoria d'aquests temples pertanyen a col·legis religiosos, que en aquella època van gaudir d'una expansió important.

RUTES ESPIRITUALS

Grans esglésies de Barce

MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLDONZELLA

A les envistes del Tibidabo i amagat de les grans vies de circulació de la ciutat, trobem el monestir de Santa Maria de Valldonzella. El visitant, que sovint té al cap la imatge dels monestirs medievals, se sobta en veure que que aquest cenobi cistercenc no és pas romànic ni gòtic, sinó plenament modernista.

Ens surt a rebre la mare priora de la comunitat, Núria Illas, que molt amablement ens fa passar a l'església. Si de fora ja havíem intuït que es tractava d'una construcció imponent, una vegada a dins ens adonem de la grandiositat del temple. Els arcs apuntats neogòtics s'alcen molts metres per sobre dels nostres caps i les voltes blaves són com un veritable cel eternament estelat. «L'església és obra de Bernardí Martorell», ens diu la mare priora, «que en diversos detalls va tenir molt en compte la història de Valldonzella, del Cister i de l'Església a Catalunya: als arcs hi ha esculpits els escuts de les primeres abadeses de la comunitat i a les vidrieres, referències a sants i santes del Cister, a la Mare de Déu de Montserrat i al bisbe Torras i Bages».

La mare Núria ens fa saber que, a causa dels esdeveniments històrics, aquest és el quart monestir de la comunitat de Valldonzella. «Durant la Setmana Tràgica el nostre monestir del Raval va ser cremat i va ser llavors quan es va construir a la falda de Collserola aquest

nou edifici. L'any passat, justament, vam celebrar els cent anys de la nostra arribada aquí.»

L'espectacularitat dels arcs, construïts amb pedra blanca i maó rogenç, i de les grans vidrieres de colors contrasta fortament amb la part més baixa

dels murs. Aquí la paret, totalment llisa, està pintada d'un color cru molt auster, perquè és on fa vida la comunitat. D'aquesta manera, des de baix, la senzillesa humana dóna glòria a la bellesa incomparable de Déu, que es troba a les altures.

La mare priora ens acompanya fins al cor per ensenyar-nos «la joia» de l'església. Adossada en una paret, i adornada amb una orquídia i dos llançons, veiem una icona de la Mare de Déu amb el Nen, que ens mira amb una gran tendresa. La nostra amfitriona ens diu que «és la Mare de Déu del Cor, que ha sobreviscut a totes les destruccions i trasllats i sempre ha acompanyat la comunitat de Valldonzella. Li tenim una gran devoció i de fet té el títol d'abadessa perpètua». En aquesta pintura de tradició oriental la Mare de Déu ens apareix com a mare de tendresa, protectora del monestir. En el seu gest i la seva mirada hi veiem la mare la humanitat, que des del silenci i l'amor intercedeix perquè no es perdi cap ni un dels seus fills. Davant de la Mare de Déu acabem la nostra visita a Valldonzella, envejant aquesta comunitat cistercenca que prega cada dia acompanyada de la seva misericordiosa presència.

La Mare de Déu del Cor ha sobreviscut a totes les destruccions i trasllats

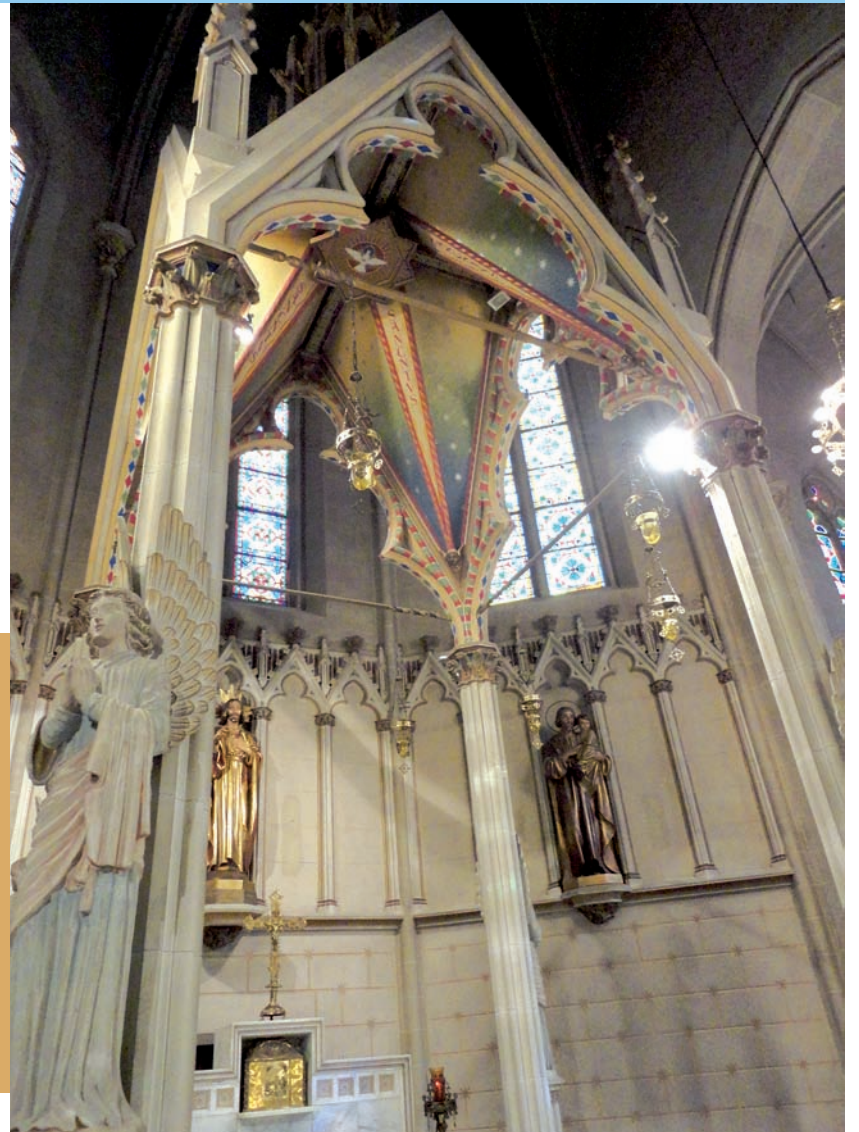
Eduard
Brufau

ITUALS URBANES

lona entre dos segles (i 3)

L'església
s'inspira
en la de
Joigny, on va
ser batejada
santa
Magdalena
Sofia Barat

ESGLÉSIA DEL COL·LEGI DEL SAGRAT COR DE SARRIÀ

De tots els col·legis religiosos del barri de Sarrià avui visitem el més antic de tots, el del Sagrat Cor. Ens trobem amb Pilar Clarasó, religiosa de la Societat del Sagrat Cor de Jesús i directora del centre, que ens dona la benvinguda. Després de pujar per una solemne escalinata blanca arribem al final d'un passadís, on, darrere d'una porta, s'obre inesperadament la gran església del col·legi. Es tracta d'un temple impressionant, amb una nau llarguíssima construïda en un estil neogòtic molt refinat i lleuger. Pilar Clarasó ens informa que el temple «s'inspira en l'església de Joigny, a la Borgonya, on va ser batejada la nostra fundadora, santa Magdalena Sofia Barat.»

La directora del col·legi ens continua explicant que l'església, de la dècada del 1860, un dels primers edificis neogòtics de Catalunya, és obra de l'arquitecte Josep Casademunt, però que va ser acabada per Joan Martorell. Mentre avancem pel solemne passadís central deixem enrere el cadirat del cor, que ben bé podria ser el d'una basílica, i arribem fins al creuer, on veiem dues grans teles on es representa la santa fundadora de l'institut del Sagrat Cor de Jesús. Ens fixem en l'altar, que està cobert per un bell baldaquí decorat amb

àngels i pinacles. La germana Pilar Clarasó ens diu que «encara que es va fer més tard que la resta de l'església, ja al segle XX, aquest baldaquí encaixa perfectament amb el conjunt i és molt fotografiat. La decoració neogòtica i els àngels li donen un encant realment especial.» La nostra amfitriona també ens assenjala les diverses imatges que hi ha repartides al llarg de l'església, que tenen un gran valor perquè són obra de l'escultor modernista Josep Llimona. «Durant la guerra l'església es va convertir en caserna, però a diferència d'altres temples aquí gairebé no hi va haver danys. Aquesta circumstància va permetre que es conservessin bé la majoria dels elements originals. Va ser una gran sort que ho respectessin, perquè és una església de línies molt fines i elegants.»

Si altres esglésies neogòtiques criden l'atenció per la interessant relectura que fan d'aquest estil de la baixa edat mitjana, l'església del Sagrat Cor de Sarrià justament sobta per la gran fidelitat a l'art gòtic original, en concret al gòtic francès. En entrar-hi és fàcil confondre's i arribar a creure que realment ens trobem en una església del segle XIV i no del XIX. Sota les voltes d'aquest temple tan especial acabem la nostra ruta per esglésies barcelonines de gran valor, però no sempre prou conegudes, per continuar per altres ciutats de Catalunya.

Pelegrinatge a **ROMA** amb vaixell Del 15 al 19 de setembre del 2014 Presidit pel Cardenal Lluís Martínez Sistach

Un viatge amb Grimaldi Lines converteix el trajecte en una experiència única.

Dins del vaixell: Celebrarem l'Eucaristia presidida pel Cardenal Lluís Martínez Sistach, i gaudirem de la seva conferència «El papa Francesc que trobarem»

A Roma assistirem a l'audiència general del Papa

Amb motiu del 35è aniversari del setmanari *Catalunya Cristiana* i el 20è aniversari de Ràdio Estel

* **Preu: 595€** Inclou ferry Grimaldi anada i tornada + hotel 4* a prop del Vaticà + pensió completa + trasllats i visita

Per a més informació 934 092 770 (Núria Ortín)

* Base mínim 50 persones per autocar en cabina doble interior. Consultar programa.

L'Església i la Gran Guerra

El sergent Roncalli

Entre els combatents en la I Guerra Mundial podem parlar del cardenal Eugène Tisserant, que va arribar a oficial d'intel·ligència de l'Armée Française. Però ens interessa potser més la del sergent Angelo Giuseppe Roncalli, futur Papa i sant Joan XXIII.

Sant Joan XXIII, que tenia 32 anys quan el 1914 va esclatar la guerra, va ser mobilitzat i va servir a l'exèrcit italià. Pels seus coneixements i estudis, en un primer moment el van destinar com a sergent de sanitat i, posteriorment, com a capellà, però en un altre lloc va lliurar-se sempre a la cura dels ferits, al consol dels qui patien i a atendre totes les misèries humanes que aquella guerra provocava.

Si en aquells anys en què es feia el servei militar obligatori, d'un o dos anys de durada, solia ser un fet que marcava per sempre qui el feia i era tema recurrent de converses, no diguem com marcarien el futur sant quatre anys de guerra, amb milers de morts i centenars de ferits. Mai més no la va poder oblidar, tot i que solia parlar-ne amb certa sornegueria, com evitant els centenars de mals records que segurament guardava i fent sempre honor a la jerarquia i a la disciplina militar.

Sent ja Papa i havent passat més de quaranta anys del seu acabament, en una audiència als bisbes italians, en saludar Mons. Arrigo Pontinello, l'arquebisbe castrense de l'exèrcit italià, el Papa, en observar les insígnies militars que equivalien a les del generalat, quadrant-se militarment li va dir: «Senyor general, el sergent Roncalli a les

seves ordres.»

Però no va acabar aquí la cosa. En una altra ocasió i també en una audiència a un grup de militars, mentre li anaven dient els noms dels qui rebia, va escoltar el d'un antic superior seu, del temps de la guerra, i el va fer cridar per parlar amb ell a soles, a la biblioteca. L'home, confós, va anar-hi i quan aparegué el Papa s'agenollà i buscà la mà per besar-l'hi, però veié el papa Joan saludant-lo militarment i dient-li: «Però que no se'n recorda de mi? Sóc el sanitari Roncalli, el de l'Hospital de Bainzizza. M'alegro molt de trobar-lo. I no sap com n'estic, de content, que hagi fet carrera dins l'exèrcit. A mi, a l'Església, no m'ha anat pas malament. Ara en sóc el cap...»

Parlant amicalment amb un gendarme vaticà de paisà, li va preguntar què feia i en dir-li que era el capità el va felicitar, recordant-li que ell no va passar de sergent. Acabada la guerra, llicenciat de l'exèrcit, va tornar a Bèrgam i el seu bisbe el destinà de director espiritual al Seminari.

Mai més no va poder oblidar la guerra, tot i que solia parlar-ne amb sornegueria, com evitant els centenars de mals records

Joan Pallarès-Personat
Historiador

Estiu en família: manual d'instruccions

Els avis saben jugar... des de fa molt temps!

Els anuncis han fet molt de mal...! El primer va ser aquell d'una entitat financera en què uns pares no podien comptar amb els avis perquè cuidessin els nens, perquè, tal com deia el pare amb to ressentit: «Els avis estan ocupats... molt ocupats!» Des de llavors, als publicistes el tema se'ls ha escapat de les mans, mostrant un món d'avis hiperactius que juguen a futbol, fan curses de llepar galetes, i són... «guais» (que és una expressió que, us aviso, els vostres néts ja no diuen). Si heu de fer cas de la publicitat, avis i àvies, esteu apanyats, així que recordeu: allò és fictici!

Fictici, però influeix: fa uns dies sentia a la ràdio una àvia que demanava ajuda perquè tindrien el nét —d'uns 7 anys— amb ells, i volien informació sobre alguna casa de colònies on fessin activitats, per hostatjar-s'hi tots tres perquè «si no, amb nosaltres s'avorrirà».

A veure, és lloable que els avis es preocupin pensant en activitats per als néts, però caldria revisar aquest «esperit de derrota», a banda que avorrir-se de tant en tant no té res de dolent... És més, l'avorriment

No patiu pel que no podeu fer, perquè això els vostres néts ni ho veuen, ni els importa: sempre sereu els seus avis

ha de formar part d'unes vacances d'estiu com cal! Avis i àvies, tingueu l'edat que tingueu, heu jugat molt a la vostra vida, i teniu molt per jugar amb els vostres néts. Les joguines que teniu a casa (aquelles amb què jugaven el pare o la mare de les criatures quan eren petits) són molt especials, perquè són de la prestigiosa marca «A-casa-dels-avis», i només s'hi juga quan vénen a casa vostra.

«Sí, però és que jo estic gran, no puc córrer, i llavors ells, pobrets...» Mireu, la meva besàvia gallega caminava amb dificultat, ajudant-se amb una crosseja, i era molt, molt sorda, però mai vaig pensar de jugar a futbol amb ella: en canvi, em va ensenyar a jugar a la brisca, i creieu-me que es va passar hores i hores jugant amb el seu besnét català!

Així doncs, no patiu pel que no podeu fer, perquè això els vostres néts ni ho veuen, ni els importa: sempre sereu els seus avis, els seus avis savis i poderosos (superherois amb Perspicàcia, Paciència i Perseverança), els avis que tenen joguines tan especials a casa, i que saben jugar a tantes coses... «guais»!

Juanjo Fernández
Escriptor i conferenciant,
ofereix xerrades a alumnes,
mestres i famílies
www.juanjofernandez.cat

L'entrevista de l'estiu / M. LLUÏSA GERONÈS, presidenta de l'Associació Àkan

«Sé l'important que és que una persona et doni la mà»

Carme Munté

Aquest és sens dubte un estiu molt especial per a la gran família de l'Associació Àkan. És l'estiu del 10è aniversari. Tot va començar quan un grup de gironins va sentir l'anhel d'ajudar els immigrants. Primer van ser unes classes de català i més endavant van ampliar les activitats de l'associació: pisos d'acollida, coral... M. Lluïsa Geronès és la presidenta d'aquesta associació que al llarg d'aquests 10 anys ha atès un miler de persones immigrants a Girona.

Quina valoració fa d'aquests 10 anys?

Deu anys d'aprenentatge en el seguiment de Jesús i en la condició humana. Deu anys de patiments, d'algunes alegries, d'avançar interiorment a cops de molta reflexió, de fidelitat a la persona, de descoberta de les profundes misèries de les grans desigualtats. Deu anys de veure a primera fila les grans injustícies que deixen

una part de la humanitat sense dret a la vida. Deu anys de molta feina, de concentració en un tema: la persona que pateix, l'intent d'ajudar els qui pateixen. Deu anys de veure com alguns avancen i d'altres cauen en profunds desvaris de malalties psíquiques perquè no suporten el pes de la vida. Deu anys impossibles de viure sense la companyia de Jesús.

Quin ha estat el principal aprenentatge?

Hi ha moments únics quan veus la força interior de la persona malgrat totes les adversitats, quan sents profundament el dolor o l'alegria de l'altre, sigui qui sigui, vingui d'on vingui, i experimentes una comunió mundial, sense fronteres, la unió profunda amb l'altre, sentir que tots som fills de Déu, que estem a prop, que en essència som el mateix.

Quina ha estat l'evolució de l'acollida i l'acceptació dels immigrants?

Va arribar una allau de persones de moltes procedències, això no és fàcil,

ni per a ells ni per a nosaltres. Jo crec en els processos lents, els entenc, sé que tot va molt a poc a poc quan es va lluny, que s'ha de ser pacient, que demana l'ajuda de molta gent amb la seva generositat i la seva obertura per comprendre altres mons i per ajudar a comprendre el món on han arribat. Ara no és un moment bo, però, malgrat tot, jo subratllaria l'esforç de tants per poder viure conjuntament.

Arran de la crisi econòmica, ha vist augmentar la xenofòbia?

La xenofòbia és una lectura fàcil de la realitat. En canvi, parlar de conviure gent diferent és generós, creatiu, valent. La convivència és difícil sempre, demana molt diàleg, calma, veritable interès per l'altre... No faré una lectura feliç de la convivència de cultures diferents, és molt difícil, hem de ser constants, tenaços, oberts, disposats a escoltar, hem d'aprendre a explicar-nos molt, anar construint de mica en mica. La pujada de les extremes dretes europees esgarrafa. Per això hem de ser fidels al que creiem i en qui creiem, no podem defallir, és el nostre pacte amb la vida. Jesús és una proposta d'estimació, Déu és amor, no podem recular, és la nostra manera d'entendre la vida. Només si som fidels arribarem a la Vida.

L'Església és exemple d'acollida?

Sí. Al llarg de la història de l'Església hi ha hagut persones que han fet un veritable camí per la compassió i la caritat. M'agrada molt rellegir-ho des dels orígens. Les vides de molts sants són un esforç molt gran perquè la vida sigui vida per a tothom. S'ha

de fer justícia a totes aquestes persones que han donat i s'han deixat la vida pels altres. Podríem fixar-nos en aspectes més foscos, o més contradictoris, però no és molt gran i suggeridora tota aquesta història de donació? Com callar? Fa deu anys que visc enmig d'un dolor immens, coses que mai no m'hauria pogut imaginar de la vida les he acompanyades i les he viscudes al costat de qui les ha patit. Sé l'important que és que una persona et doni la mà, com pot salvar la teva vida, i com n'és, de necessari, que hi hagi persones que es donen perquè altres visquin. Per això, valoro tant que hi hagi persones, institucions, entitats... que visquin per donar dignitat i fer feliços els altres. Ara tenim l'alegria d'aquest Papa, que ens encoratja per aquest camí i, el més important, que ens acompanya pels camins de les perifèries plenes de dolor.

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

RECOMANACIONS D'ESTIU

El millor estiu

Tots els estius que hem après nous valors i que hem pogut fer activitats de servei

Una lectura

Cartas de una pionera, d'Elinore Pruitt Stewart

Una música

Mozart i Bach. I la música popular de les diferents cultures del món

Un lloc que val la pena descobrir

El Bangla Desh rural i les seves postes de sol, que et transporten a la meravella de la creació

Paraula i vida

Gaudí, l'arquitecte de Déu

L'interès universal que suscita el nostre Antoni Gaudí ha portat alguns a qualificar-lo com a ecologista. Si amb aquesta afirmació es vol remarcar que Gaudí en la seva obra creadora es va inspirar en la naturalesa, l'afirmació és obvia. És coneguda la seva frase: «Aquest arbre que hi ha davant del meu obrador, aquest és el meu mestre.»

Tanmateix, durant la vida de Gaudí la natura no era vista com un entorn amenaçat per l'acció de l'home que cal salvar o preservar. Aquest sentiment és posterior a Gaudí, i òbviament té raons sòlides.

La natura, tal com la veia Gaudí —i la veiem els creients—, és sobretot una obra de Déu, una creació divina, amb unes lleis que s'han de comprendre per prolongar l'obra de Déu. En aquest punt la tradició gaudiniana ha conservat un altre pensament, que pot provocar un somriure benèvol en l'home secularitzat d'avui. Gaudí no volia que l'altura total del temple de la Sagra-

da Família superés l'alçada de la muntanya de Montjuïc, «perquè l'obra de l'home no ha de ser superior a l'obra de Déu».

La natura en la qual Gaudí buscava la inspiració i l'harmonia de les seves creacions era una creació divina, amb unes lleis que s'havien de comprendre i una bellesa que calia admirar i imitar. Gaudí, més que un salvador de la natura, n'era un admirador, un desxifrador dels seus misteris, en els quals veia la petjada divina.

La qualificació de Gaudí com *l'arquitecte de Déu* la va utilitzar un sacerdot de Barcelona molt sensible a les qüestions de l'art, mossèn Manuel Trens, en un article publicat en ocasió de la mort de l'arquitecte. Dir que Gaudí va voler ser l'arquitecte de Déu no és una afirmació gratuïta. En gairebé totes les seves obres hi ha de forma subjacent una clara voluntat de reproduir, continuar i millorar l'obra de la natura, que per a ell era tant com dir l'obra divina.

Gaudí veia, per tant, la natura com l'arquitectu-

ra creada per Déu i es veia a si mateix com l'intermediari arquitectònic entre Déu i els homes, com l'interpretador i el prolongador de la creació de Déu. Gaudí volia acabar les seves creacions amb la creu de quatre braços en el punt més alt, com es complirà quan s'acabi la Sagrada Família.

L'any 1991, al cap de cent quaranta anys del naixement de Gaudí, es va fundar a Barcelona una associació per promoure la seva beatificació. Ja completats els tràmits del procés a nivell diocesà, ara la causa és a Roma. Tenim l'esperança que un dia podrem veure el gran arquitecte als altars.

Si aquest desig es compleix, serà el primer arquitecte de la història que hagi entrat en el santoral cristià. I, certament, hi entrarà com una mirada sobre la natura profundament franciscana i com un geni que va expressar en tota la seva obra la voluntat de prolongar l'obra de la natura, identificada com l'obra de Déu. En aquest sentit, el títol d'*arquitecte de Déu* esdevé una clau per entendre tota la seva activitat creadora.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Voluntaris de la «Stella Maris»

Abans que es coneguessin la brúixola, el sextant i, per descomptat, el GPS, els marins s'orientaven de nit observant l'Estrella Polar, que assenyalava on era el nord, per determinar els altres punts cardinals i establir així el rumb del vaixell.

L'Església invoca des de fa molts segles la Mare de Déu amb el títol de *Stella Maris*, expressió llatina que fa referència a aquesta estrella del mar que guia a port segur. També ella ens condueix a Déu, el nostre destí de salvació.

Diumenge passat comentàvem la festivitat de la Mare de Déu del Carme, patrona dels navegants, i avui em voldria referir a la Delegació diocesana de l'apostolat del mar, *Stella Maris*, pels motius que acabo d'exposar.

A Tarragona aquesta Delegació va ser erigida el 1999, durant el pontificat del meu predecessor Mons. Lluís Martínez Sistach, en compliment

d'una carta apostòlica de Joan Pau II en la qual es donaven directrius per a l'acció apostòlica en el camp de la marina mercant i pesquera.

Considero molt important aquesta tasca, poc coneguda però tan necessària, d'atenció social i espiritual als navegants, a les seves famílies i al personal que treballa habitualment al port, en plataformes petrolieres, escoles nàutiques i ambients annexos.

És una actuació feta per voluntaris. Visiten vaixells que atraquen al port, ofereixen ajuda espiritual, però també auxilien les tripulacions en casos de necessitat econòmica, de robatori de documentació, d'abandonament empresarial del vaixell i d'altres.

Els qui tenen contacte freqüent amb la gent de mar saben com en resulten, de dures, les llargues separacions familiars, com n'és, de penosa, la

navegació en determinades condicions meteorològiques i com n'és, de preocupant, l'exercici de la professió pesquera, sotmesa a regulacions que altres no sempre tenen en compte, al fenomen de la globalització, a la pirateria en algunes aigües i a altres elements.

L'apostolat del mar fa la seva funció benemèrita, en el camp de les necessitats materials i espirituals, sense cap tipus de discriminació per qüestions de nacionalitat, llengua, raça o religió, com a avançada del diàleg interreligiós i exercici d'ecumenisme pràctic, duts a terme diàriament amb la màxima naturalitat.

A la Mare de Déu, *Stella Maris*, confio aquesta tasca, alhora que agraeixo la important col·laboració que presta el Port de Tarragona perquè els voluntaris puguin desenvolupar aquesta tasca tan excel·lent.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

JULIOL

20. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any,
Verd. Lectures: Saviesa 12,13.16-19 / Salm 85 / Romans 8,26-27 / Mateu 13,24-43
SANTORAL: Apol·linar, b. i mr.; Elies, prof.; Lliberata, vg. i mr.; Margarida, vg. i mr.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Torlaci, b.
21. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Miquees 6,1-4.6-8 / Salm 49 / Mateu 12,38-42. O bé: *Sant Llorenç de Brindisi* (ML), *Blanc.*
SANTORAL: Daniel, prof.; Pràxedes, vg.
22. DIMARTS

Santa Maria Magdalena (MO), *Blanc.* Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 84 / Joan 20,1.11-18
SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.
23. DIMECRES

Santa Brígida (F), *Blanc.* Lectures: Gàl·lates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8
SANTORAL: Bernat, Maria i Gràcia d'Alzira, mr.; Cunegunda, rel.
24. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Jeremies 2,1-3.7-8.12-13 / Salm 35 / Mateu 13,10-17. O bé: *Sant Xarbel Makluf* (ML), *Blanc.* Urgell: *Beat Josep Sala* (ML), *Vermell.*
SANTORAL: Borís, mr.; Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mr.; Víctor, mr.
25. DIVENDRES

Sant Jaume (S), *Vermell.* Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28
SANTORAL: Valentina, vg. i mr.
26. DISSABTE

Sants Joaquim i Anna (MO), *Blanc.* Lectures: Jeremies 7,1-11 / Salm 83 / Mateu 13,24-30

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

El judici final, obsessió de la comunitat de Mateu

Després de la paràbola dels sis terrenys, tres d'infructuosos i tres de fructífers, en llegim avui tres més. Formen un tríptic: en el centre Mateu col·loca les paràboles del gra de mostassa i del llevat, seguides d'una cloenda breu justificant amb un oracle profètic (Sl 78,2) perquè Jesús parlava a les multituds en paràboles; en els extrems situa la del blat i la zitzània, d'una banda, i l'explicació que exigien els deixebles, de l'altra: «*Parafrasseja*'ns la paràbola de la zitzània del camp.» Mateu estava obsessionat pel tema de la fi del món i el consegüent judici final on tindria lloc la tria entre bons i dolents: «El Fill de l'home enviarà els seus àngels, i recolliran del seu Regne tots els escàndols i els qui obren la maldat, i els *tiren* en la fornall del foc etern; allà hi haurà el plor i el petar de dents. Llavors els justos *brillaran* com el sol en el Regne del seu Pare.» Lluc transcriurà les dues centrals i ometrà la de la zitzània amb la seva paràfrasi, silenciada a dretciat, segons el Còdex Beza, totes les referències mateanes al judici final. El papa Francesc li'n segueix les petjades: «L'Església ja no creu en un infern literal, on la gent sofreix. Aquesta doctrina és incompatible amb l'amor infinit de Déu. Déu no és un jutge, sinó un amic i un aimant de la humanitat. Déu cerca no per condemnar sinó per abraçar.» Ja és hora que deixem de fer neteges ètniques, sobretot en el camp de la moral, i canviem de xip. Les dues paràboles centrals, molt breus, són les més importants; són tan senzilles, que no necessiten ser comentades. L'una té com a protagonista un «home» que sembla en el seu camp un gra de mostassa, insignificant, però amb tant de vigor que «esdevé un arbre més gran que les hortalisses», una petita comunitat situada en el marge de la societat consumista, on les persones lliures hi troben aixopluc; l'altra, la protagonitza una «dona» que «amaga el llevat dins la massa... fins que entegrament tot va fermentar».

Lectures bíbliques

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Sa 12,13.16-19

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor, mireu-me, apiadeu-vos de mi. **R.**

Doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats

Lectura del llibre de la Saviesa:

Fora de vos, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial

85

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, ric en l'amor per a tothom que us invoca. Senyor, escolteu la meua pregària, escolteu la meua súplica.

R. Senyor, vos sou indulgent i bo.

Tots els pobles que heu creat vindran a fer-vos homenatge i glorificaran el vostre nom. Diran: «Sou gran, Senyor, són prodigioses les vostres obres, vos sou l'únic Déu.» **R.**

Lectura segona

Rm 8,26-27

L'Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Al·leluia

Mt 11,25

Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills els misteris del Regne.

Evangeli

Mt 13,24-43

Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com

amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se'n anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencàreu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.» [...]

Temps de durant l'any

Després d'haver celebrat la cinquantena pasqual, que aquest any es va concloure el diumenge 8 de juny amb la solemnitat de la Pentecosta, l'endemà, dilluns 9 de juny, vam iniciar el temps litúrgic de durant l'any, anomenat també temps ordinari, perquè no és cap temps «fort» que prepari o celebri algun dels grans misteris de la vida cristiana, sinó que celebrem Jesucrist ressuscitat, en la vida ordinària i normal de l'Església quotidiana, tot continuant la història de la salvació. Els cristians que només van a la missa dominical no es van assabentar que havíem tornat al temps ordinari de durant l'any fins al primer diumenge de juliol, ja que a la Pentecosta li seguien encara dues solemnitats més: la Santíssima Trinitat i el *Corpus Christi*, que actualment se celebren en diumenge. A més, enguany també ha caigut en diumenge la solemnitat dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau (29 de juny).

Tantes solemnitats post-Pasquals seguides no han permès entrar els diumenges de durant l'any fins al diumenge 6 de juliol, que correspongué al diumenge XIV. El temps de durant l'any ja l'havíem començat després de l'Epifania i la festa del Baptisme de Jesús (aquest any el 12 de gener), però va quedar interromput quan es començà la Quaresma que preparà la Pasqua i la seva cinquantena, culminant amb la Pentecosta. Enguany, la segona etapa del temps de durant l'any acabarà el diumenge XXXIV, dia 23 de novembre,

amb la solemnitat de Crist Rei, abans de tornar a començar un nou any litúrgic amb el temps d'Advent.

El temps de durant l'any és un temps per aprofundir en el conjunt de la història de la salvació, amb la finalitat de créixer en la vida de la fe cristiana. L'eix d'aquest temps és el diumenge, dia del Senyor ressuscitat, que celebrem cada vuit dies. La clau d'interpretació dels diumenges de durant l'any és la de valorar l'ordinari enfront l'extraordinari. L'ordinari d'un diumenge és que en el dia del Senyor es reuneix la comunitat cristiana per celebrar la seva fe en comunitat, per escoltar la Paraula de Déu, per compartir el pa de vida i comprometre el seu testimoniatge.

El leccionari és el llibre que conté les lectures bíbliques de durant l'any. El leccionari dominical és triennal i s'hi troben tres lectures per cada diumenge; una primera de l'Antic Testament, una segona de les cartes apostòliques, i la tercera que és de l'Evangeli de Jesús. Aquests evangelis estan repartits en tres cicles: el cicle A (Mateu), el cicle B (Marc) i el cicle C (Luc), mentre que l'evangeli de Joan va complementant els sinòptics. Les fèries o dies de diari es llegeixen lectures que complementen les del diumenge; hi ha dues lectures, però en cicles biennals, segons si l'any és parell o imparell, en canvi l'evangeli es repeteix anualment.

Aquest any 2014 és any parell i el cicle dominical

és el cicle A, per tant, llegim l'evangelista Mateu. Sabem que Mateu era un cobrador d'impostos de l'imperi romà i, segurament, el seu evangeli fou escrit entre els anys 80-90 a Antioquia, on hi havia una comunitat cristiana. És l'evangeli més citat, ordenat i clar, dona molta importància als ensenyaments de Jesús. És l'evangeli del Regne, on trobem el Sermó de la Muntanya o les Benaurances. Pel que fa a la primera lectura del leccionari ferial del temps de durant l'any, de dilluns a dissabte, trobem una lectura semi-continuada que es pot anar seguint dia rere dia, encara que en algunes ocasions, aquesta lectura s'interromp, a causa d'alguna festa o solemnitat, en què es llegeixen les lectures pròpies.

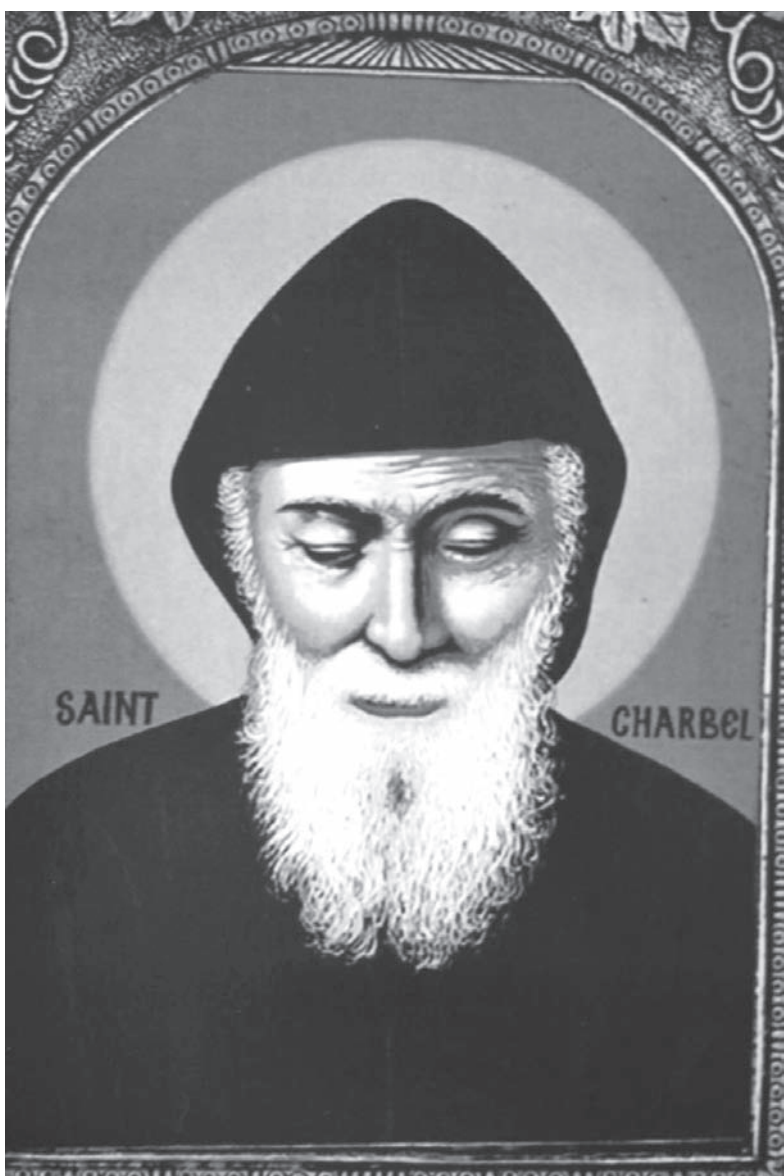
El missal, en canvi, no té missa pròpia per a cada dia de les setmanes del temps de durant l'any. Llavors resem les tres oracions de la missa pròpia del diumenge anterior, o també, es poden utilitzar les misses per diverses necessitats que es troben en el mateix missal. Això sempre que no hi hagi alguna memòria obligatòria, festa o solemnitat que tingui missa pròpia. També en el missal es poden triar un dels prefacs comuns de durant l'any, així com una de les diverses pregàries eucarístiques. Com podem veure, doncs, el temps ordinari o de durant l'any és un «temps oportú» on la comunitat cristiana celebra i actualitza els misteris de la nostra redempció.

F. Xavier Parés Saltor
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Xarbel Makhlouf

- ✓ Nascut a Beka-Kafra, el Líban, l'any 1828
- ✓ Monjo maronita i ermità
- ✓ Home de gran ascesi i afavorit amb grans gràcies espirituals
- ✓ Va morir a Annaya, el Líban, l'any 1898
- ✓ Canonitzat el 1977 per Pau VI

El Líban, l'únic país àrab que tradicionalment ha tingut una majoria cristiana, ha donat diversos sants a l'Església, la majoria monjos. Aquest és el cas de Xarbel Makhlouf. Va néixer en una família catòlica de ritu maronita molt pobra i va ser educat per un oncle que no veia bé les ànsies espirituals del seu nebot. Finalment, quan tenia 23 anys, la vocació va fer entrar el jove al monestir de Sant Maró, a Annaya.

Sant Xarbel ben aviat es va mostrar com un monjo obedient i d'una vida espiritual molt profunda. Vivia en una gran ascesi, era devot del Santíssim Sagrament i els companys l'admiraven. Amb tot, després d'anys de vida comunitària, va sentir la crida a viure en solitari, i va passar els darrers anys de vida vivint pobrament com a ermità. Llavors la seva fama de sant encara es va fer més gran, els fidels l'anaven a trobar per demanar-li consell espiritual i diversos testimonis afirmen que quan pregava arribava a levitar. Una vegada mort se li atribueixen diversos miracles i avui la seva tomba és un centre de pelegrinatge per als cristians libanesos, i fins i tot per a alguns musulmans.

Tarraconense

Any de la Vida Consagrada

Els responsables de la URC participen en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

Redacció

Salardú

Fotos: MCS Arquebisbat de Tarragona

Els dies 8, 9 i 10 de juliol va tenir lloc la reunió n. 211 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran), al bisbat d'Urgell. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres, llevat dels bisbes de Girona i Vic.

Els bisbes van rebre el president i el secretari de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), P. Màxim Muñoz, claretià, i Gmà. Lluís Serra, marista, respectivament, que els van presentar el programa de l'Any de la Vida Consagrada, convocat pel papa Francesc, que començarà el proper 30 de novembre del 2014 i serà clausurat el 2 de febrer del 2016, Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

Els responsables de l'URC van explicar als bisbes els objectius generals d'aquest Any, així com també les activitats previstes a Catalunya. Els bisbes van acollir amb goig les propostes que els van formular, alhora que desitgen que aquest Any ajudi a la renovació de la Vida Consagrada a casa nostra.

Litúrgia de les Hores en llengua catalana

Els bisbes van aprovar la revisió del segon, tercer i quart volum de la Litúrgia de les Hores en llengua catalana. El text revisat el van presentar Mons. Joan Enric Vives, president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL), i Mn. Joan Baburés, delegat de Litúrgia de Girona i coordinador de la CIL; hi han treballat també els altres delegats de Litúrgia de les diòcesis catalanes, així com diversos experts. Ara cal que la Santa Seu doni la seva aprovació als textos.

Mons. Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), va presentar als bisbes els treballs per a la publicació en català del Catecisme *Testimonis del Senyor*, preparat especialment per als infants i adolescents que ja han realitzat els dos primers anys de catequesi.

Així mateix, els bisbes van nomenar nou director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi Mn. Joan Maria Amich i Raurich, prevere del bisbat de Girona, en substitució de Montserrat Oriol, que durant molts anys ha realitzat un excel·lent treball en aquesta institució, que proporciona ajut eficaç a les diòcesis en el camp de la catequesi. Els bisbes agraeixen a la Sra. Oriol la seva constant i entregada dedicació a la catequesi.

Els bisbes van expressar la seva preocupació pel projecte de llei que s'està tramitant al Parlament de Catalunya, amb el títol «Llei de

Drets de les Persones Gais, Lesbianes, Bisexuals i Transsexuals i per a l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia».

Tot i reconeixent la necessitat d'eradicar qualsevol tipus de discriminació per raó de sexe, raça, religió, creences i condicions físiques o psíquiques, els bisbes consideren aquest projecte molt desencertat, tal com està redactat, per les greus conseqüències que pot tenir en l'exercici dels drets humans de la llibertat religiosa, de pensament i de consciència dels ciutadans de Catalunya.

Els bisbes van fer un repàs de diversos àmbits del treball pastoral a la CET: la pastoral de joventut, especialment després de la celebració de l'Aplec de l'Esperit 2014 a Banyoles, que van valorar molt positivament;

la transmissió de la fe a la família i el seu compromís evangelitzador, en aquest temps de preparació dels dos Sínodes de Bisbes sobre la Família que el papa Francesc ha convocat a la tardor del 2014 i al 2015; l'ensenyament de la religió a l'escola; i l'apostolat seglar.

En aquest darrer àmbit, els bisbes van rebre també la visita d'un grup de laics que els van informar sobre el projecte d'un Congrés de Laïcat a Catalunya, per a l'octubre del 2015. Els bisbes van rebre amb interès les informacions i els van animar a continuar treballant, enfortint els llaços amb els responsables de l'apostolat seglar de les diòcesis de la Tarraconense.

Nova Facultat Eclesiàstica

El cardenal Lluís Martínez Sistach va informar els bisbes dels passos que s'estan fent per tal que ben aviat s'erigeixi a Barcelona una Facultat de l'Església d'Història, Arqueologia i Arts cristianes. Es tracta d'un projecte il·lusionant que cobrirà un espai molt important en l'àmbit de la docència superior de la història de l'Església, l'arqueologia i l'art a Catalunya.

En el transcurs de la reunió, el síndic de la Vall d'Aran, Carlos Barrera, acompanyat d'altres consellers, es van desplaçar a Salardú per saludar els membres de la CET, amb qui van comentar la situació que es viu a la Vall d'Aran, un any després de les devastadores inundacions que va sofrir el territori. Els bisbes es van interessar per la recuperació econòmica i material i van felicitar el Síndic pel treball de rehabilitació que les autoritats de la Vall han impulsat i els aranesos han portat a terme.

Mn. Joan Maria Amich, nou director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi

Preocupats pel projecte de Llei de Drets de les Persones Gais, Lesbianes, Bisexuals i Transsexuals

Pierrette, m'estimes?

En memòria de sor Pierrette Prat Galindo, monja clarissa del monestir de Pedralbes

Ester Romero i Francesc Grané

S'havia deixat interpel·lar personalment per Jesús: «Pierrette, m'estimes?» I tant que el va estimar! Tant, que va marxar de casa, fugint, com Clara d'Assís. Va haver de marxar, forçada, perquè el seu pare, que havia perdut la fe i havia fet seu el laïcisme militant francès, li impedia viure el que ella volia viure: la vida de Jesús, la vida de l'evangelí. Era Pierrette Prat. «Amb 30 anys, escapada de casa, vaig decidir venir aquí, a Pedralbes, perquè si ho hagués dit, el meu pare m'hauria tancat. Impossible! Vaig venir aquí un xic a les palpentes, però hi vaig venir», deia en l'entrevista feta en el documental *Clara d'Assís i Pedralbes*. I hi va viure 57 anys plenament entregada!

Nascuda a Taltavull (Perpinyà) el 1927, amb la família es va traslladar a viure a prop de Barcelona. Sabent quin era el desig de la jove Pierrette, va ser el rector del seu poble qui la va posar en contacte amb Pedralbes. Aquest, havia dit un dia a l'abadessa: «Tinc una nina que serà una gran abadessa.» Quina intuïció! Així va ser. Sor Pierrette va ser durant anys, i en diferents períodes, abadessa del monestir de Santa Maria de Pedralbes. Heretava la força, la intel·ligència, la perspicàcia i, alhora, la dolcesa de les grans abadesses de la tradició monàstica. Una dona de caràcter i de visió, que va saber aturar les temptacions de la política pública municipal d'entregar tot el monestir de Pedralbes a la baronessa Thyssen, com desitjava. Ho va aturar, en part, i no sense esforç. I va fer-se sentir. I va fer-se, també, un lloc en l'ànima de les autoritats barcelonines i catalanes.

Sor Pierrette «tenia una força vital que li provenia del convenciment ple que calia lluitar per les coses, però amb la confiança total en una realitat superior que està sempre al nostre costat, que et dona la força necessària per lluitar (...). La clausura no l'havia apartada del món, ben al contrari, estava al cas de tot», recorda Anna Castellano, conservadora en cap del museu de Pedralbes.

I és que sor Pierrette va ser una dona d'una gran llibertat d'esperit i de vida centrada en l'amor, la mateixa llibertat que havia descobert en Clara i en Francesc d'Assís. Però la dolcesa no li impedia tenir una visió lúcida sobre les hipoteques que una església governada per homes havia provocat en el projecte de Francesc i Clara. Una submissió als homes que, no per senzilla i dolça, Pierrette lamentava sense embuts: «Santa Clara no es va adaptar a la vida de clausura, va haver d'acceptar-la... A mi tampoc em lligava, però ho vaig haver de fer. Hi havia coses que no tenien raó de ser... les reïxes. Vaig aguantar amb la gràcia de Déu. Sort que va venir el Concili i tot es va arreglar. I he estat

Heretava la força, la intel·ligència, la perspicàcia i, alhora, la dolcesa de les grans abadesses de la tradició monàstica

Darrere els murs de Pedralbes, hi ha hagut i hi ha una gran riquesa d'experiència mística, d'experiència quotidiana de Déu

tan feliç...!», manifestava sor Pierrette. Potser el qüestionari adreçat als convents religiosos pel papa Francesc ja és tota una declaració d'intencions en la línia del que tota la vida ha viscut aquesta dona, petita d'estatura, però gran en humanitat.

Sospitava, també, de tanta gent que sempre sospita. De tanta gent, dins i fora de l'Església, que sospiten de les relacions en Déu i que, per això mateix, han de posar murs, proteccions, informadors: «Francesc i Clara estaven tan enamorats de Déu que vivien per a Ell. La relació era aquesta: Déu al mig. No hi havia amorettes ni cuentos. Hi veig un enamorament de Déu i anaven a la una amb aquest Jesús!», deia.

Ella també, enamorada de Déu, va viure per a Ell de la mà del seu Amic i company de tothora, Jesús. Sor Pi-

errette era alegre, tenia una mirada clara i neta, un somriure franc i acollidor, saviesa i senzillesa a l'hora de transmetre el seu pensament. Quantes persones han viscut un autèntic enamorament de Jesús a través de la proximitat i la tendresa de sor Pierrette! Perquè era al seu cor que el duia, era al seu cor que li parlava: «Prego, el tinc a dintre. Està Jesús amb mi, li parlo, o l'adoro, o li dono gràcies, demanant-li que el cor mai no se m'endureixi ni es torni agre... Està aquí, ho sé que està aquí! I quan prego, sigui davant del Sagrari, sigui davant la finestra... Però, sobretot aquí, a la cel·la, és el lloc més íntim, el silenci, el recolliment... Ell és aquí! Això és la meua pregària. I m'hi trobo tan bé...!»

Tan sovint trobem pobres carregades d'amargor, de rancúnia, de ràbia per una vida que s'esperava heroica i grandiosament pobre. Però la pobresa no és grandiloqüent, ni vanitosa. La pobresa és... pobresa. La de sor Pierrette era una pobresa plena, fecunda, com la de sant Francesc: «L'esperit franciscà és l'esperit de Jesús, l'evangelí, la pobresa, la senzillesa, l'obertura, l'amor... Per a mi és molt!»

Des dels anys setanta, la vida monàstica, la vida dels monjos i monges cristians, és objecte de qüestionament permanent, quan no d'ironia sarcàstica. Amb la idea d'un cristianisme funcional, de resultats, tot ha de «produir». Amb això, la mística, l'espiritualitat, s'han escolat, s'han diluït... I ens preguntem per què la gent posa els ulls a l'Orient. Darrere els murs de Pedralbes, però, hi ha hagut i hi ha una gran riquesa d'experiència mística, d'experiència quotidiana de Déu. Sor Pierrette és una clarissa que ho ha manifestat amb la seva manera de viure. Gràcies, Pierrette!

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Les entitats cristianes es reforcen en el dret a decidir

Prop de 400 persones s'apleguen en una trobada al Caixaforum de Barcelona

Gerard Carrion

Barcelona / flama.info

Diverses entitats cristianes de base van reunir dilluns 7 de juliol al Caixaforum de Barcelona prop de 400 persones a favor del dret a decidir de Catalunya. Amb el lema «Cristians pel dret a decidir», es va celebrar una trobada amb debat sobre el dret de Catalunya a decidir lliurement el seu futur polític. Segons tots els convidats, la Doctrina Social de l'Església reconeix el dret a l'autodeterminació dels pobles i el respecte a la llibertat d'elecció i d'autogovern de totes les nacions. Més de 60 entitats cristianes ja han signat el Pacte Nacional pel Dret a Decidir.

L'acte va començar amb la projecció d'un vídeo en el qual es recullen frases i pensaments sobre el catalanisme que incidien en el dret dels pobles per expressar el seu futur. Com per exemple la de Joan Pau II que afirma que «ningú no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir».

Seguidament, el sacerdot i consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, Xavier Morlans, va repassar la Doctrina Social de l'Església sobre la qüestió i va recordar paraules tant dels bisbes catalans com del papa

Joaquim Alsina

En el debat, moderat per Jordi Roigé, intervingueren Miquel Calçada, Victòria Molins, Xavier Morlans i Joan Rigol

Joan Pau II o el Concili Vaticà II a favor d'aquests drets nacionals. També es van mencionar textos dels bisbes espanyols negant aquest dret.

La ponència de Morlans anà precedida d'un debat moderat per Jordi Roigé en el qual intervingueren el periodista i comissari dels actes del Tricentenari, Miquel Calçada; la monja teresiana Victòria Molins; el teòleg i

professor de la Facultat de Teologia de Catalunya Xavier Morlans, i l'ex-president del Parlament de Catalunya i coordinador del Pacte Nacional pel Dret a Decidir Joan Rigol.

Rigol llançà un missatge d'optimisme dient que «si fem les coses ben fetes el 9 de novembre votarem» i recordà que les institucions del país són les responsables de conduir aquest procés.

Tots quatre remarcaren la força dels cristians per tenir esperança en el procés. La trobada, celebrada al Caixaforum, comptà amb la participació del músic Natxo Tarrés, i la presència d'algun representant polític, com el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Enric Vendrell, i la diputada de Convergència i Unió Glòria Renom.

1.200 programes de «Signes dels temps»

Redacció / Sant Joan Despí

El programa religiós de Televisió de Catalunya *Signes dels temps* arriba a l'edició número 1.200. *Signes dels temps* es va estrenar a Televisió de Catalunya l'any 1986 gràcies a un acord entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i la Conferència Episcopal Tarraconense. Des de llavors s'ha mantingut 28 anys en antena de forma continuada i s'ha convertit en un dels programes més veterans de la cadena.

El programa manté el seu objectiu original de ser un magazín d'entrevistes i reportatges sobre la vida de l'Església catòlica. L'espai dona veu a bisbats, parròquies, grups i moviments, i també ofereix informacions ecumèniques i interreligioses.

L'actual equip del programa està format per Francesc Rosaura

a la direcció i presentació, Maria Eugènia Pujalà i Marta Millà, a la realització, Imma Segarra i Trina Espejo, a la producció, i Carme Munté, a la redacció. *Signes dels temps* s'emet cada diumenge a les 10 del matí per TV3.

En aquests 1.200 programes han passat pel plató de *Signes dels temps* més de 3.500 convidats. Hi han deixat petjada personatges catalans com Narcís Jubany, Cassià M. Just, Pere Casaldàliga, Cristina Kaufmann, Raimon Panikkar, Ireneu Segarra, Antoni Deig, Ramon Torrella, Joan Carrera, Rosa Deulofeu, Joan Gomis, Miquel Batllori, Vicenç Ferrer, Jordi Llimona, Genoveva Massip, Teresa Forcadès, Arcadi Oliveres, Francesc Torralba... I personalitats internacionals com Helder Camara, l'abbé Pierre, Chiara Lubich, Anselm Grün, el germà Roger, Andrea Riccardi, Jacques Gaillot...

En tot aquest temps, *Signes dels temps* ha viscut i ha informat de grans esdeveniments eclesials, religiosos i socials: Trobada Interreligiosa d'Assís (1986), Mil·lenari de Catalunya (1988), Jocs Olímpics (1992), Concili Provincial Tarraconense (1995), 50 anys de l'entronització de la Moreneta (1997), Trobada Europea de Taizé (2000), Gran Jubileu (2000), Trobada Internacional per la Pau (2001), Parlament de les Religions del Món (2004), mort de Joan Pau II i elecció de Benet XVI (2005), Trobada Mundial de les Famílies (2006), Any Jubilar Sant Fructuós (2008), visita de Benet XVI a Barcelona (2010), renúncia de Benet XVI i elecció del papa Francesc (2013), Beatificació dels màrtirs del segle XX (2013), Canonització de Joan XXIII i Joan Pau II (2014), entre molts d'altres.

Francesc Rosaura.

«Fills estimats! L'Altíssim em dona la gràcia de poder seguir estant amb vosaltres i guiar-vos en la pregària cap al camí de la pau. El vostre cor i la vostra ànima tenen set de pau i d'amor, de Déu i de la seva alegria. Per això, fills meus, pregueu, pregueu, pregueu, i en la pregària descobrireu la saviesa de viure. Us beneixo i intercedeixo per tots i cadascun de vosaltres davant del meu Fill Jesús. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juny del 2014

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

El Grup de Treball Estable de Religions celebra 10 anys

Artur Mas elogia la «capacitat d'acció perquè les diverses creences treballin juntes»

Ignasi Miranda
Barcelona

El Grup de Treball Estable de Religions (GTER) va celebrar, el dilluns 7 de juliol, un acte al Palau de la Generalitat amb motiu del seu 10è aniversari. Artur Mas, que va presidir la commemoració, va dir que el col·lectiu interreligiós ha tingut «una actitud madura i també molt responsable», cosa que ha permès que, com Catalunya en el terreny polític, hagi fet la feina «sense esperar que algú altre la hi faci».

En aquesta línia, Mas va destacar que el GTER ha mostrat una bona «capacitat d'acció perquè les diverses creences treballin juntes». Mas també va elogiar el Grup de Treball Estable per la seva capacitat d'establir «un diàleg entre iguals que permet construir una societat millor i que ha de ser l'aspiració de les religions i de totes les persones involucrades en la vida pública dels països».

Finalment, comparant la feina del col·lectiu religiós amb el moment polític actual, va concloure que «Catalunya vol establir un diàleg entre iguals amb l'estat espanyol» i que aquesta «és l'aspiració política d'una nació antiga i molt barrejada demogràficament».

El discurs del president de la Generalitat va ser la part final d'un acte on també van ser presents la vicepresidenta Joana Ortega, el president del GTER, Antoni Matabosch, l'assessor de la Secretaria General del Fòrum Iberoamericà, Fernando García, que va parlar de «diàleg interreligiós en la construcció d'una comunitat Iberoamericana», i el bisbe auxiliar de Marsella, Jean-Marc Aveline, que va pronunciar una conferència titulada *El significat teològic i filosòfic del diàleg*

Jordi Bedmar / Gabinet de Premsa Generalitat de Catalunya

interreligiós.

El prelat va posar els exemples de Síria i l'Iraq per descriure l'emergència de treballar «des de les religions per la pau i contra la violència». Mons. Aveline, a més, va explicar una experiència de diàleg interreligiós que té en marxa la diòcesi marselesse, on hi ha una important presència de religions no cristianes, sobretot de musulmans. En aquesta línia, el bisbe auxiliar de Marsella va assegurar que «la crisi econòmica mundial d'aquests anys ha portat un perill per a la pau i la convivència entre les religions», i va insistir en la necessitat de potenciar fòrums com ara el GTER a Barcelona.

Representació interreligiosa completa

La sala de la seu governamental on es va fer la celebració estava plena a vessar. A més de les principals autori-

ARTUR MAS
«Un diàleg entre iguals permet construir una societat millor»

tats, hi van ser des del director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell, fins al president i fundador del Centre Ecumènic de Catalunya, Joan Botam, passant pel delegat d'Ecumenisme de l'arquebisbat de Barcelona, Jaume González-Agàpito, i nombrosos representants catòlics, musulmans, jueus, evangèlics i ortodoxos, entre ells el vicari de l'Església ortodoxa de Sèrbia Joan García, el pastor evangèlic Felip Carmona i el sacerdot i escriptor Cinto Busquet, vinculat al

Moviment dels Focolars.

Durant aquests 10 anys, el Grup de Treball Estable de Religions s'ha consolidat com un model internacional de diàleg obert, conciliador i capaç d'adaptar-se a les necessitats actuals, sempre amb la voluntat de mostrar que hi ha també nous instruments per fer diàleg interreligiós, «des de l'esperança i el compromís», diuen els principals impulsors de la iniciativa. El GTER ha creat també instruments de formació i de difusió conjunta entre totes les religions i amb d'altres entitats i administracions, fet que l'ha portat a organitzar seminaris, simposis i jornades de manera sistemàtica, periòdica i continuada. El col·lectiu reuneix des de l'any 2004 els líders religiosos de les confessions catòlica, protestant, musulmana, jueva i ortodoxa presents a Barcelona, com també a la resta de Catalunya, amb el conjunt de les seves comunitats.

L'escola d'estiu Manuel Carrasco i Formiguera debat sobre la família

Redacció / Barcelona

El darrer cap de setmana del mes de juny el va dedicar Unió Democràtica de Catalunya a debatre sobre la família en la seva escola d'estiu Manuel Carrasco i Formiguera. Amb motiu del vintè aniversari de l'any internacional de la família, el partit socialcristià va organitzar diverses taules rodones en les quals van participar entre d'altres Josep Miró i Ardèvol, fundador d'E-cristians i director de l'Institut d'Estudis del Capital Social; Victòria Molins, religiosa, experta en temes socials al Raval, i Enríque San Miguel, catedràtic de la Universitat Rei Juan Carlos. Dos dies de debats al voltant de la família com a nucli social i garant de la cohesió de la comunitat.

Sobre aquestes reflexions va planar l'actual profunda crisi econòmica, social, política i institucional que genera situacions greus de desequilibris socials, que comporta un increment preocupant de la pobresa i que ha generalitzat la desafecció i la desconfiança cap a les institucions. En tot això

va incidir el líder d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida. Va assenyalar que cal recuperar els grans valors i les virtuts i va remarcar que el fet religiós és un valor positiu per a la persona i per a la societat.

En aquest sentit, es va destacar l'excel·lent entrevista al papa Francesc de *La Vanguardia* i de Cuatro i es va

recomanar el llibre *L'economia del bé comú*, de Stefano Zamagni, assessor del Sant Pare. Es planteja, doncs, una resposta que persegueix la justícia social amb la doctrina social de l'Església i l'economia social de mercat, l'economia del bé comú.

En la recerca d'aquests valors i davant la desconfiança creixent de la

ciutadania sobre les institucions, es va fer una proposta valenta per recuperar i enfortir el compromís i la responsabilitat. Defensa les actituds socialcristianes i planteja una nova manera de fer política, molt més oberta a la societat, participativa i democràtica amb una forta ànima social al servei de la persona i de la comunitat.

Reconeix, doncs, que vivim un canvi d'època i relança una oferta política de diàleg i de consens allunyada dels frontismes per forjar un moviment a partir de la centralitat que reculli sensibilitats diverses. «Tot això, ho hem de fer —va dir Duran— amb cristians i amb persones de cultura cristiana que hagin militat o militin en el món socialista i en d'altres partits, amb empresaris compromesos amb el país, amb una societat que volem vinculada i responsable, amb tècnics i professionals, amb gent jove que treballa a les parròquies o a les barriades al costat dels més febles, amb gent del moviment socialcristià que pertanyen a organitzacions ja existents, amb professors d'universitats, etc.»

Conèixer millor la catedral de Tarragona

S'ha editat un llibre-guia que permet gaudir de la bellesa de l'edifici

Joan Boronat

Tarragona / Fotos:Joan Boronat

La catedral de Tarragona disposa des del dia 2 de juliol d'un llibre-guia editat per Fisa-Escudo de Oro, el qual s'inclou dins la col·lecció «que comprèn catedrals de tot Europa», tal com va significar el director-gerent de l'editorial, Josep Gesa, en l'acte de presentació que es va fer al claustre catedralici, amb l'assistència de nombrosos públics.

La nova guia és una eina de la qual estava mancada la catedral tarragonina, per aprofundir sobre el coneixement d'aquesta joia «que corona la ciutat», va subratllar el seu autor, el canonge delegat diocesà per al Patrimoni Artístic de l'arxidiòcesi, Mn. Antonio P. Martínez Subías.

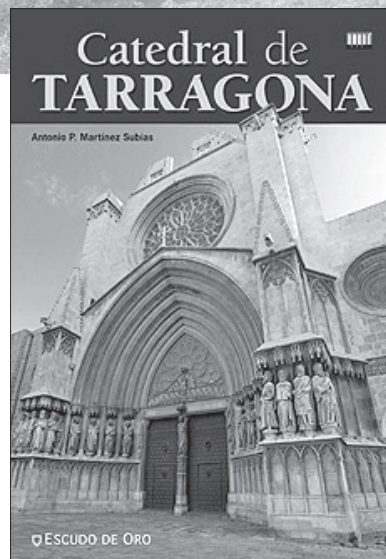
Com es va comentar, aquesta publicació «és un repte que ha trigat 20 anys a veure la llum», atès que diverses circumstàncies van ajornar-ne durant molt temps l'edició.

La guia ja està a la venda a la tenda de la catedral, al preu de 8 euros, i es pot trobar en sis idiomes, entre ells el català i el castellà. Aquest treball de síntesi que consta de 80 pàgines repassa la història de la catedral des d'un punt de vista artístic i arquitectònic, i a través de les magnífiques fotografies fa gaudir de la bellesa d'aquest edifici gòtic-romànic, curull d'obres pictòriques i de belles capelles de gran valor artístic.

El director de l'Arxiu Diocesà i Capitular, Mn. Manuel M. Fuentes, va ser l'encarregat de presentar la nova guia i va defensar la catedral com «un espai d'art i bellesa, sense oblidar la seva dimensió espiritual» i va recordar com amb el pas del temps va perdre el seu nom de santa Tecla, la copatrona de la ciutat, per ser dedicada posteriorment a santa Maria, arran de la construcció del retaule de l'altar major. Així mateix es va referir a la profunda transformació i restauració que ha experimentat la catedral darrerament.

El llibre-guia s'inclou dins la col·lecció que comprèn catedrals de tot Europa

Per la seva part, Mons. Miquel Barbrà, degà del Capítol Catedral, va incidir en la dimensió social de la catedral de Tarragona, oberta a la cultura «per la qual hem de vetllar, i explicitar més la dimensió religiosa, catequètica i evangelitzadora».

L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que presidí l'acte va cloure la presentació de la guia posant en relleu la importància de la catedral dins la història de la ciutat, tot recordant que, sortosament, es va lliurar de la destrucció en temps de la guerra del Francès, i com les quatre fases de la seva restauració han dignificat el temple.

Nou llibre d'Andreu Muñoz per a la comprensió del patrimoni de la ciutat

J.B. / Tarragona

El llibre *La Tàrraco dels primers cristians*, escrit per Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Bíblic Tarraconense i investigador adscrit de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, va ser presentat el 17 de juny, amb una notable assistència de públic, en el marc de la Necròpolis de Tarragona, pel director del Museu Nacional Arqueològic, Francesc Tarrats, amb intervencions de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i l'alcalde de la ciutat, Josep Fèlix Ballesteros.

L'obra ha estat finançada per l'Associació Cultural Sant Fructuós, de la qual Andreu Muñoz és el president, i ha comptat amb el patrocini del Patronat Municipal de Turisme, la Fundació Privada Mútua Catalana i l'arquebisbat de Tarragona.

Aquest volum consta de 156 pàgines, 100 il·lustracions a color, i el text es presenta en tres idiomes: català, castellà i anglès. L'objectiu principal d'aquesta publicació és apropar al públic en general el ric patrimoni arqueològic i històric de la Tàrraco dels primers cristians.

Així mateix, l'Associació Cultural

Sant Fructuós ha volgut també que aquest material fos una aportació per complementar la Ruta dels Primers Cristians de Tàrraco, promoguda pel Patronat Municipal de Turisme de Tarragona i recolzada pels diferents museus de la ciutat, entre d'altres institucions. El llibre d'Andreu Muñoz ofereix una versió millorada i actualitzada de tot el llegat cultural tarragoní recollit anteriorment en la publicació, pràcticament exhaustiva, titulada *Tàrraco Cristiana. Història i arqueologia*.

El nou volum està articulat en 18 capítols que tracten d'una manera molt sintètica i entenedora els elements més significatius de la història, l'arqueologia o l'art del cristianisme primitiu de Tarragona, una de les ciutats hispàniques més riques en cultura material paleocristiana de la península Ibèrica, amb el seu patrimoni documental, artístic i arqueològic paleocristià. Com a curiositat es publica, per primera vegada, una de les pàgines del còdex més antic de la *Passio Fructuosi*, del segle VIII, que es conserva a la Biblioteca Estatal de Baviera a Munic. El llibre es pot trobar a totes les llibreries de Tarragona al preu de 15 euros.

«El cinema és una finestra oberta al món»

Julio R. Chico, autor de «Guía fácil para entender el cine»

Samuel Gutiérrez

Les seves crítiques de cinema, que publica sobretot al blog *La mirada de Ulises* (www.miradadeulises.com), són autèntics fulls de ruta per poder extreure de les pel·lícules el major benefici possible. Julio R. Chico és un apassionat del setè art, que s'ha convertit per a ell en tota una escola de vida. En el seu darrer llibre, *Guía fácil para entender el cine* (Mestas Ediciones), l'autor ens ofereix, a més, les eines necessàries per fer d'aquest art alguna cosa més que un pur divertiment.

Què és el cinema en la vida de Julio R. Chico?

El cinema és una manera més d'estar en contacte amb la gent, d'aprendre'n i de mirar d'ajudar-la des de la pròpia experiència. El fonamental d'una pel·lícula és poder descobrir al darrere d'aquesta història persones com nosaltres, entendre els seus desitjos i els seus problemes, els dilemes de consciència que es plantegen i les necessitats que senten a la vida. Per això, tant en el documental com en la ficció, l'important és que el director i el guionista construeixin personatges amb qui l'espectador pugui sentir-se identificat, històries amb les quals sintonitzi i situacions que l'ajudin a pensar, sentir, emocionar-se, patir... i això encara que en ocasions la resolució del conflicte plantejat no sigui la correcta o la més adient a la dignitat de la persona. En aquest sentit, el cinema és mirall de la vida i també escola per aprendre a viure... amb totes les reserves d'aquesta afirmació.

Com sorgeix la idea d'escriure aquesta singular *Guía fácil para entender el cine*?

Després de llegir el que habitualment escric sobre cinema en diferents mitjans i al meu blog *La mirada de Ulises* (www.miradadeulises.com), l'editorial Mestas es va posar en contacte amb mi perquè escrivís un llibre de divulgació sobre cinema, pensant en un lector de poca cultura cinematogràfica i d'escassos mitjans econòmics... Volien que escrivís de la manera més amena possible, però alhora amb rigor en do-

nar una informació sobre la història del cinema i dels gèneres, sobre els codis que segueixen cadascun d'ells, i a més que donés unes pautes per veure una pel·lícula com una nova experiència... El repte era gran perquè tampoc no havia de ser gaire extens. Aquesta dificultat i la possibilitat d'ajudar a aprofitar el cinema gaudint-ne, em va animar a acceptar l'encàrrec.

Creu que hi ha un dèficit en la nostra mirada a l'hora de veure cinema?

Penso que és evident el dèficit de l'espectador de cinema, ja que és habitual que una pel·lícula quedi reduïda a l'argument i que un cop vista o conegut el desenllaç, ja no tingui interès. Si la pel·lícula és bona, admet i necessita diversos visionats, i es gaudeix més en la segona o tercera vegada que es veu. Com en tot, convé aprendre a valorar els matisos, apreciar les coses belles de la imatge i del so, exercitar el sentit crític davant d'allò que es veu... per saber quina idea o comportament se'n està oferint.

He sentit gent que deia que no volia anar al cinema ni a pensar gaire ni a patir... Sembla que l'entreteniment preval sobre la reflexió. Hem desvirtuat el setè art? Sacrilegi?

No, sacrilegi, no, però així és la nostra societat de consum. Cada pel·lícula té el seu moment, i una cinta de pur entreteniment i evasió des de l'acció o el sentiment pot fer bé a l'espectador. El problema ve quan sempre i només es vol veure aquest tipus de cinema «de no pensar». Perquè estarem tancant la nostra ment a moltes realitats i maneres de fer que ens farien gaudir molt, i no únicament aprendre. No es tracta de no veure cinema de Hollywood —pràcticament tot el que comento al meu llibre és sobre ell, ja que va sobre els gèneres—, però sí de no renunciar a un altre tipus de cinema més artístic o antropològic, europeu o asiàtic, perquè a més ens permetrà conèixer millor altres maneres de ser i de pensar, i al final comprendre millor els altres.

La *Guía fácil para entender el*

Guía fácil para entender el cine,
Mestas Ediciones, 193 pág.

cine vol ser un antídoto contra la superficialitat?

El llibre no és un antídoto. Sí que ho és el fet de llegir molt i bé. Quan una

persona llegeix, normalment té més capacitat per pensar i valorar les coses importants de la vida. Almenys, se li obren més possibilitats. De fet, el cinema és «una finestra al món», i aquest llibre vol ajudar a veure el cinema de forma que ens deixi alguna cosa quan la pel·lícula s'hagi acabat.

Quines són les claus per afinar la mirada i treure més partit a les pel·lícules?

Tenir la ment oberta i la disposició de descobrir alguna cosa en els personatges de la pel·lícula que et disposes a veure. Unes vegades serà una reacció honrosa i exemplar davant d'un problema, i altres una resposta equivocada, potser perquè no tenia ressorts ni motius per actuar d'una altra manera... La clau és entendre que el cinema està fet per persones com nosaltres —de vegades, amb més sensibilitat, o amb una de diferent— i que ens volen dir alguna cosa de la vida humana. Després n'hi ha prou amb intentar captar-ho i crear-se una opinió personal sobre aquesta perspectiva que se'n explica.

S'atreveix amb alguna recomanació per a aquest estiu?

Centrant-me en les pel·lícules que estan en cartellera, recomanaria la britànica *Amanece en Edimburgo* per als qui els agradi el musical i les històries optimistes sobre l'amor i la vida, amb cançons i coreografies molt vitalistes i modernes: és molt agradable de veure. I per al qui vulgui alguna cosa amb més substància i actualitat, la francesa *El hijo del otro*, interessant drama familiar amb la qüestió israelianopalestina de fons i nombroses qüestions morals al voltant de la identitat, la paternitat-filiació i la pau en un món dividit; aconsello prestar atenció a les reaccions davant dels problemes de les diferents generacions, dels pares i de les mares... i l'evolució dels personatges com a metàfora dels pobles. I d'un caràcter més seriós tenim la romanesa *Madre e hijo*, sobre les relacions d'una mare possessiva i hiperprotectora i un fill que ja està a la trentena però que necessita el seu espai per créixer i consolidar-se a la vida.

West Side story, de Robert Wise i Jerome Robbins.

Les deu pel·lícules imprescindibles de Julio R. Chico

- Metrópolis* (Fritz Lang, 1927)
- Ciudadano Kane* (Orson Welles, 1941)
- Ladrón de bicicletas* (Vittorio de Sica, 1948)
- Eva al desnudo* (Joseph L. Mankiewicz, 1950)
- Cuentos de Tokio* (Yasujiro Ozu, 1953)
- Psicosis* (Alfred Hitchcock, 1960)
- West Side story* (Robert Wise i Jerome Robbins, 1961)
- El hombre que mató a Liberty Valance* (John Ford, 1962)
- El padrino* (Francis Ford Coppola, 1974)
- Blade Runner* (Ridley Scott, 1982)

I de propina, perquè és del segle XXI i d'animació:

- Toy Story III* (Lee Unkrich, 2010)

Crítica literària

El bosc d'Ana María Matute

Carla Gràcia
 Autora del llibre
 «Set dies de Gràcia»

Hi havia una vegada una nena que no sabia viure. La seva mare havia endevinat des que era ben petita que es tractava d'una nena diferent. Potser dolenta, es deia. Però la nena només es volia amagar del món, el món que la feria.

Un dia aquesta nena es va posar molt malalta i la van enviar a viure amb els seus avis a un poble a l'ombra de les muntanyes. Allà va descobrir el bosc, la vida en el gest de l'aire i la remor de la memòria en les branques dels arbres. I el bosc la va abraçar. I ella es va sentir estimada.

Aquesta nena havia nascut el dia de santa Anna del 1925, i li havien posat el nom d'Ana María, mare de totes les mares.

L'Ana María va créixer en una família burgesa a camí entre Barcelona i Madrid, en un moment en què s'havia difuminat l'impacte de la Gran Guerra i es respirava entusiasme, oportunitats i progrés. Una diferència de l'Ana María era que escrivia i il·lustrava contes on amagar-se. Una altra era que tartamudejava. Li costava pronunciar d'una tirada tota una frase. La nena sabia que era per por, una por que li va treure la Guerra Civil. L'horror no té excuses.

L'Ana María va veure la mort en els ulls d'un home amb un tros de pa amb xocolata a les mans, es va impregnar de la sirena aguda dels bombardejos i es va fer forta. Com passa amb tots els herois i heroïnes. Va recuperar l'escriptura que li havia servit per refugiar-se de petita i el bosc que

l'havia abraçat i va transpirar l'horror en paraules precises i màgiques. Escriure va ser la seva salvació i, a la vegada, un regal per a nosaltres.

De dona ens va deixar obres imprescindibles com *Los Mercaderes*, trilogia composta per *Primera Memoria*, *Los soldados lloran de noche* i *La trampa*. I anys més tard, després d'acomiar el gran amor de la seva vida, també un dia de santa Anna, va retornar a ser la nena que havia estat amb *Olvidado rey Gudú* i ens va transportar a un món antic i nou, ple de llum i de veritat, i tan real o més que el nostre. Ana María Matute marca un abans i un després en la literatura en llengua castellana, ingressa a la Real Academia Española amb un discurs anomenat *El bosque* i és premiada, finalment, amb el premi Miguel de Cervantes.

Però ni totes les voltes de cor ni els èxits literaris van canviar les diferències que havien fet que aquella nena es mantingués única. Una nena que feia alquímia amb l'horror i, que si bé a ella li va costar saber viure, ens en va ensenyar a nosaltres. Ara, l'Ana María Matute, mare d'un fill i de molts mons, ha retornat al bosc que la va abraçar de petita. I avui recordo que ella assegurava que tot s'oblida, perquè si no fos així, seria una insuportable acumulació de fets que ens encadenarien. Però hi ha persones que, si les recordem, ens fan una mica més lliures. Com a ella.

Moltes gràcies, Ana María.

Crítica cinematogràfica

Aparences que enganyen

Josan Montull
 Salesià

josan.montull@salesians.cat

LAS DOS CARAS DE ENERO

DIRECTOR: Hossein Amini.

INTÈRPRETS:

Viggo Mortensen, Kirsten Dunst, Oscar Isaac.

MÚSICA: Alberto Iglesias.

GÈNERE: Drama, thriller.

97 minuts.

Estats Units, Regne Unit, França, 2014.

La prolífica escriptora suïssa Patricia Highsmith potser és una de les autores les obres de la qual han estat portades al cinema més vegades. Creadora d'un estil negre molt personal, als seus llibres destaca l'ambigüitat moral dels seus personatges abocats a conductes ètiques reprovables, sotmesos a una tensió permanent en subtils jocs d'engany que manipulen el lector fins a apassionar-lo.

Highsmith domina la intriga a la perfecció i va ser precisament el gran mestre del suspens, Alfred Hitchcock, qui va portar a la pantalla per primera vegada una de les seves novel·les, *Es-trany en un tren*. Anys més tard, va arribar *El talento de Mr. Ripley*, d'Anthony Minghella, *Mr. Ripley el regreso*, de Roger Spottiswoode, o *El amigo americano*, de Wim Wenders, per posar uns exemples. Fins a la controvertida Liliana

Cavani va rodar *El juego de Ripley*.

El debutant director iranià Hossein Amini presenta ara *Las dos caras de enero*, basada en un llibre de la Highsmith que ja havia estat portat al cinema en una altra ocasió.

La història gira al voltant d'una feliç parella nord-americana Chester Mac-

Farlland (Viggo Mortensen) i Colette (Kirsten Dunst) que el 1962 passen unes vacances a Atenes. Casualment hi troben un altre americà, Rydal (Oscar Isaac), un jove guia que malviu enganyant joves turistes a les quals enlluerna. Després d'un sopar en què beuen massa, a l'habitació de Chester i Colette irromp el detectiu Paul Vittorio (David Warshofsky). Involuntàriament Chester mata Vittorio i és descobert per Rydal. Tots tres entren en una fugida en la qual a poc a poc descobreixen la cara oculta de cadascun d'aquests homes.

Hossein Amini dirigeix amb pols ferm aquesta història, rodada amb un estil clàssic gairebé cal·ligràfic. Fins i tot la música de l'espanyol Alberto Iglesias recorda Bernard Herrmann, compositor habitual del cinema de Hitchcock. El guió no s'aparta gens de l'argument del llibre i el suspens va *in crescendo* al llarg del metratge perquè dóna voltes i més voltes desconcertant permanentment l'espectador que acaba rendit a la intriga de la història.

Com és habitual en el cinema clàssic de suspens, res no és el que sembla. Els personatges mostren la part fosca

a mesura que creix el vertigen de les dificultats. Les mentides permanents provoquen una desconfiança permanent de l'espectador que acaba sense saber qui és el bo, el dolent, el culpable o l'innocent.

Chester i Rydal despullen la seva personalitat a mesura que avança la tensió. La seva foscor moral els obliga a un continu doble joc, a enganys i a autoenganys. Acaben sent danyats pels seus trucs, s'odien però es necessiten. I, enmig, la bella Colette, que desperta el millor i el pitjor de cadascun d'aquests dos homes, que tensiona amb erotisme la situació, i que juga a un joc del qual n'acaba sent víctima.

A la pel·lícula no hi manquen *momentos* habituals del cinema clàssic: persecucions, registres i situacions de suspens que es resolen d'una manera increïble. L'escena de l'estació de tren, per exemple, podria passar per la d'un film dels anys cinquanta.

Un thriller magnífic, entretingut, ben explicat. Agradarà als amants del gènere i als que es volen divertir al cinema amb una història interessant, sense additaments d'efectes digitals. L'espectador estarà atent fins al final perquè no es pot perdre res... perquè els girs d'aquests homes, professionals de l'engany en el qual al final són atrapats, sorprendran fins al final. I és que fins i tot en els brivalls més canalles hi pot haver una espurna de bondat.

Des del carrer

ALEIX CANALÍS, PRESIDENT DE L'HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES DE BARCELONA, SANT FELIU I TERRASSA

«El gran miracle de Lourdes és l'esperança»

Samuel Gutiérrez

Amb només 14 anys va peregrinar per primera vegada a Lourdes amb la seva àvia, que és metgessa col·laboradora de L'Hospitalitat. Es va iniciar aleshores una història d'amor que, més de 20 anys després, encara perdura. Aleix Canalís i Alsina (Castellar del Vallès, 1977) porta l'espiritualitat de Lourdes en el seu ADN. Fins i tot va conèixer la seva dona en aquest emblemàtic santuari marià. Des del desembre del 2013 presideix l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Les inscripcions per al pròxim pelegrinatge ja estan obertes. Tindrà lloc del 25 al 29 de setembre. Més informació: tel. 934 874 009 - info@hospitalitat.org.

Peregrines a Lourdes des dels 14 anys. Què hi has trobat?

Anar a Lourdes amb l'Hospitalitat és una experiència que no et deixa indiferent. I més encara quan tens 14 anys! A mi em va marcar moltíssim. Em va permetre conèixer unes altres realitats i m'hi vaig enganxar. L'Hospitalitat és com una gran família i malgrat que hi ha gent amb la qual només et veus un cop l'any hi ha alguna cosa especial que fa que t'hi sentis profundament unit.

Amb més de 100 anys d'història, quina és l'essència de Lourdes?

Tot i que el món ha canviat molt en aquest temps, l'essència de l'Hospitalitat és sempre la mateixa. La nostra raó de ser és aconseguir que els malalts que peregrinen a Lourdes se sentin estimats. Creiem que la principal malaltia avui de la nostra societat és la solitud. L'Hospitalitat se sent cridada a donar caliu i suport espiritual a moltes persones que en el seu entorn diari se senten soles.

El teu nomenament com a president de l'Hospitalitat, vol ser un

Agustí Codinach

signe de la voluntat de rejuvenir l'entitat?

Sí, entenc que aquest és un dels motius. El repte avui és adaptar-nos a la nova realitat de la societat i arribar a nous sectors de població sense perdre la nostra identitat i les nostres arrels. Volem que la gent jove conegui què és Lourdes i què significa l'Hospitali-

tat. No és una cosa anacrònica i folklòrica, sinó que és una experiència realment enriquidora per a molta gent. Més enllà dels miracles que hi ha hagut, i que són els que són, el gran miracle de Lourdes és l'esperança. Molta gent que està perduda i desencisada troba a Lourdes pau i esperança. I això passa no només entre els malalts, sinó també entre els hospitalaris.

Quina valoració fas d'aquests dos anys al capdavant de l'entitat?

D'una banda hi ha l'àmbit més administratiu i econòmic, potser el més feixuc, però que s'ha de fer. Aquí hem hagut de fer uns quants canvis perquè no hi arribàvem. Per poder ajudar persones a anar a Lourdes calen diners i recursos. Per això hem intentat augmentar els nostres recursos i al mateix temps limitar despeses. En aquests moments l'existència

de l'Hospitalitat no perilla.

D'altra banda, l'altre gran repte de l'entitat era fer créixer la base de l'Hospitalitat, tant pel que fa a hospitalaris, com a pelegrins i persones malaltes. Si creixem garantim el futur. Per això és important que hi hagi una bona implantació en el territori a través de delegacions en els municipis.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

El dit a la nafra

El dia 8 de juny, festa de la Pentecosta, el papa Francesc va fer públic el seu missatge per a la Jornada Mundial de les Missions 2014. Com sempre, també en aquesta ocasió va posar l'accent en la necessitat de viure i expressar l'alegria profunda que només prové del seguiment de Jesús.

Va subratllar que encara hi ha molta gent que no coneix Jesús, i que és urgent que tots els qui formem l'Església ens sentim cridats a participar en la missió, perquè tota l'Església és essencialment missionera.

També va repetir la idea que determina la seva acció: L'Església ha nascut per sortir i anunciar Jesús als qui encara són fora. Què és això de pensar només en nosaltres i les nostres cabòries? Què ens hem cregut?

Cap al final del missatge, Francesc fixa la mirada en els diversos sectors de la comunitat eclesial que són cridats a la missió, tant els preveres com els laics i els religiosos. I aquí repeteix una altra idea que el preocupa; una idea que també hauria de ser objecte de la nostra preocupació, perquè és el nostre problema. El Papa ha escrit:

«A moltes regions, les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada escassegen. Sovint, per una raó: a les comunitats, no hi ha fervor apostòlic contagiós; són comunitats que no susciten cap mena d'atracció. L'alegria de l'Evangeli neix de l'encontre amb Crist i de compartir la vida amb els pobres. Per tant, encoratjo les comunitats parroquials, les associacions i els grups a viure una vida fraterna intensa, basada en l'amor a Jesús i atenta a les necessitats dels més desvalguts. On hi ha alegria, fervor, i afany de portar Jesús als altres, sorgeixen les veritables vocacions, també les vocacions laicals a la missió. Fa temps que hem pres consciència de la identitat i de la missió dels fidels laics en l'Església, com també del paper, cada dia més important, que els correspon en la difusió de l'Evangeli. Per aquest motiu, cal que rebin la formació adequada, amb vista a una acció apostòlica eficaç.»

Com sempre, el papa Francesc ha tornat a posar el dit a la nafra. Ens imaginem què passaria en l'Església si tots, preveres, laics i religiosos, visquéssim una vida fraterna intensa, basada en l'amor a Jesús i atenta a les necessitats dels més desvalguts, amb alegria, fervor i afany de portar Jesús als altres?

Rauxa

Anomalia?

Ara fa tres anys un membre de l'extrema dreta matava una vuitantena de persones a Oslo en nom d'una Europa preservada d'immigrants, sobretot musulmans. El diagnòstic sobre l'autor de l'atemptat va ser ràpid, clar i gairebé unànim: es tractava d'un pertorbat. Malgrat la confessió explícita dels motius de la massacre, l'opinió general es va estimar més creure que l'explicació s'havia de buscar en la malaltia mental i no tant en una ideologia.

El boig, a causa de la seva patologia, no actua lliurement, no és conscient dels actes que fa i, per tant, no n'és res-

ponsable; el boig és una excepció enmig d'una societat aparentment normal i mentalment sana. No hi hauria, per tant, cap connexió lògica entre l'actuació del boig i la societat on s'ha ciat, i en conseqüència aquesta mateixa societat quedaria exonerada dels actes de l'individu pertorbat. Si el terrorista d'Oslo era un malalt, llavors l'atemptat no va ser més que un tràgic error, una anomalia dins de la normalitat europea. Però, és possible un terrorisme sense ideologia? Podem afirmar que els terroristes islàmics es mouen per motius ideològics i que, en canvi, el terrorista occidental tan sols és un pobre boig?

Eduard
Brufau

